

ĮVYKIAI, PROBLEMOS, NUOMONĖS

POSĖDŽIAVO VYSK. ANTANO BARANAUSKO FONDO TARYBA	3
DĖL LIETUVOS KULTŪROS IR ŠVIETIMO BŪKLĖS	4

ŠVIETIMAS

PUNSKO LICĖJUS ABSOLVENTŲ PRISIMINIMUOSE – Jurgita Stankauskaitė	6
„VISI KAUNO „ŽALGIRIO“ FANAI“ – Asta Matulevičiūtė	8
KONKURSAS „LIETUVOS VAIKAI KURIA PASAKAS“ – Grażina Kibyšienė	8

KULTŪROS BARUOSE

TREČIOJI CHORŲ ŠVENTĖ ŽAGARIUOSE – Janina Macukonienė ..	10
DAIŅŲ VAKARAS – Asta Pečiulienė	12
„PATRIOTAI“ – Jolanta Malinauskaitė-Vektorienė	14
XIV „DAINORĖLIO“ DAINORĖLIAI – Asta Pečiulienė	16
„PUNIUKAI“ KONCERTU SVEIKINO TĖVELIUS – Asta Pečiulienė ...	18
MOTINOS DIENOS KONCERTAS SEINUOSE – Simona Zubavičiūtė	19

TIKĖJIMAS

ĮŠVENTINTAS NAUJAS LIETUVIS KUNIGAS – Eugenija Pakutkienė	20
--	----

IŠ MŪSŲ PRAEITIS

I 8 I 2 METAI SEIŅŲ APYLINKĖJE – Virginijus Oželis	22
---	----

SKELBIMAI

SPAUDA RAŠĖ

LIETUVOS ŽINIASKLAIDA	26
-----------------------------	----

Viršeliuose:

- „Puniukų“ koncertas (Virginijos Karčiauskienės nuotr.)
- Vaikų gynimo dieną Šiurpilyje (Irenos Gasperavičiūtės nuotr.)

REDAKCIJOS ADRESAS:

16-515 Puńsk, ul. A. Mickiewicza 23
tel./faks. 87 5161 416
www.e-ausra.pl
ausra@o2.pl

LEIDŽIA:

Lenkijos lietuvių draugija
16-500 Sejny, ul. 22 Lipca 9
tel./faks. 87 5162 125

Vyr. redaktorė – Irena Gasperavičiūtė
Redakcijos sekretorius – Petras Vitkauskas
Stilistė, korektorė – Birutė Burdinaitė-Ołow
Techn. redaktorė – Aldona Jonušonytė

KORESPONDENTAI: Petras Maksimavičius,
Eugenija Pakutkienė, Jurgita Stankauskaitė

Spausdino „Aušros“ leidyklos spaustuvė.

Numeris pasirašytas spaudai 2016-06-09.

Rankraščiai taisomi ir trumpinami redakcijos
nuožiūra.

„Aušros“ redakcijos sąskaita:

BS Sejny O/Puńsk, ul. A. Mickiewicza 52,
16-515 Puńsk
Nr. 33 93540007 0070 0000 0198 0008
SWIFT / BIC kodas: POLU PL PR

Lenkijos lietuvių draugijos sąskaita:

BS Sejny, ul. Marchlewskiego 1, 16-500 Sejny
Nr. 23 93540007 0000 0000 0198 0002
SWIFT / BIC kodas: POLU PL PR

RUCH S.A. vykdoma prenumerata

Spausdinto leidinio prenumeratą galima užsakyti
tiesiogiai interneto tinklapyje www.prenumerata.
ruch.com.pl. Kilus klausimų, prašom rašyti el. p.
adresu prenumerata@ruch.com.pl arba skambinti
„RUCH“ Klientų aptarnavimo centrui tel. 22 693
70 00 arba 801 800 803 (darbo dienomis 7-17 val.).
Skambučio kaina priklauso nuo operatoriaus.

Zrealizowano dzięki dotacji Ministra Spraw
Wewnętrznych i Administracji.

Ministerstwo
Spraw Wewnętrznych
i Administracji

Projektą iš dalies remia
Spaudos, radijo ir tele-
vizijos rėmimo fondas
(26-27 psl.).

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

Mieli skaitytojai!

IRENA GASPERAVIČIŪTĖ

Nors ir ne masinis, nepritraukiantis objektyvų gausos ir nešvytintis puošniais drabužiais, bet, ne tik mano nuomone, pats prasmingiausias Lenkijos lietuvių draugijos renginys – konkursai: lietuvių kalbos, Lietuvos istorijos, Lietuvos geografijos ir dailiojo žodžio. Apie juos išsamiau rašysime kitame numeryje. Štai birželio 6 d. maratoną užbaigė lietuvių kalbos konkursas gimnazistams. Šiais metais jie gilinosi į vieno iš Seinų kunigų seminarijos auklėtinių, „Tautiškos giesmės“ autoriaus Vinco Kudirkos biografiją, įvykius, formavusius jo asmenybę ir kūrybą. Esu įsitikinusi, kad nieko atsitiktinio gyvenime nebūna, taigi įdomu buvo internete perskaityti: „Lygiai prieš 111 metų, 1905–ųjų birželio 6 d., pirmą kartą viešai nuskambėjo Vinco Kudirkos „Tautiška giesmė“. Ji buvo atlikta Vilniaus miesto teatre surengtame lietuvių vakare.“ Taigi lygiai po 111 metų klausėmės, kaip Seinų ir Punsko mokiniai pasakojo apie „Tautiškos giesmės“ prasmę ir jos panašumą su mūsų kasdiene malda „Tėve mūsų“, apie V. Kudirkos atsivertimą ir sąmoningą darbą Lietuvai. Norėtųsi tikėti, kad jaunų žmonių sąmonėje tokie pavyzdžiai išliks, kad jie darys įtaką jų pasirinkimams, o ne šiandienis TV ekrane rodomas madingas tik savų interesų paisymas. Šiandieniai mūsų mokiniai lems šio krašto ateitį...

Šį savaitgalį minėsime Punsko lietuvių kultūros namų šėšiasdešimtmetį. Kitą savaitgalį tokį patį jubiliejų švęs Punsko Kovo 11-osios lietuvių licėjus. Du mūsų visuomenės kertiniai akmenys, kuriuos kitados padėjo mūsų protėviai, žiūrėję ne tik savo naudoms, bet visuomenės gėrio, šio krašto lietuviybės, ištikimi savo tėvų palikimui. Taigi kelias praskintas, mums belieka nenuklystant eiti tuo keliu. To ir linkiu mums visiems šių gražių jubiliejų proga.

Posėdžiavo Vysk. Antano Baranausko fondo taryba

Birželio 2 d. Seinų „Lietuvių namuose“ posėdžiavo Vysk. Antano Baranausko fondo taryba. Jos pirmininkė Jolanta Jonušonytė pasveikino susirinkusius ir informavo, kad posėdyje dalyvauja 9 tarybos nariai iš 13, taigi visi priimti nutarimai bus galiojantys. Taryba patvirtino Fondo valdybos finansinę ir dalykinę ataskaitas. Jas pateikė valdybos pirmininkė Danutė Valukonytė. Seinų lietuvių „Žiburio“ mokyklos finansinę ataskaitą pristatė jos direktorius Algirdas Vaicekuskas. Fondo Revizijos komisijos ataskaitą pateikė jo tarybos pirmininkė J. Jonušonytė. Šios ataskaitos irgi buvo vienbalsiai patvirtintos.

Seinų lietuvių „Žiburio“ direktorius A. Vaicekuskas pristatė Seinų miesto skolos šiai mokyklai istoriją. Informavo, kad šiuo metu skola su delspinigiais sudaro apie 2 mln. zł. O delspinigiai vis auga. Nuo gruodžio mėnesio bandoma susitarti su Seinų miesto savivaldybe dėl skolos grąžinimo, tačiau, atrodo, be teismo sprendimo nepavyks. Todėl norima sužinoti, ką mananti Fondo taryba.

Taryba vienbalsiai nutarė, kad reikia iškelti bylą teisme ir stengtis atgauti visą skolos sumą. Jos bazinė suma negalinti būti derybų objektu, nebent galima kalbėti apie dalį

palūkanų. Tačiau irgi ne visą sumą, nes dabartinis savivaldybės akivaizdus delsimas grąžinti skolą sąmoningai „augina delspinigius“. Taigi būtų visai kita situacija, jeigu savivaldybė rodytų geranoriškumą. Aišku, jį matome iš paties burmistro veiksmų, tačiau Miesto taryba viską blokuoja.

Fondui atstovauti teisme taryba įgaliojo Fondo valdybos pirmininkę D. Valukonytę ir Seinų lietuvių „Žiburio“ mokyklos direktorių A. Vaicekuską.

Posėdžio metu taip pat nuspręsta kreiptis į Lietuvos vyriausybę dėl Seinų „Žiburio“ mokyklos aplinkos sutvarkymo (aikštyno pastatymo ir tvoros pabaigimo). Šiems darbams jau paruošti planai (konceptija). Jie pateikti Švietimo ir mokslo, Užsienio reikalų ministerijoms ir Sporto departamentui.

Fondo valdybos pirmininkė D. Valukonytė informavo apie LLB veiksmus dėl vėl šiais metais gimnazijos egzaminų vertimų lapuose atsiradusių klaidų, dėl kurių mokiniai negalėjo teisingai išspręsti užduočių. Kol kas dar laukiama Centrinės egzaminų komisijos sprendimo.

LR KM atstovė Irena Seliukaitė informavo, kad šiais metais Seinų seminarijos lituanistikos menės remontui bus skirta 25 tūkst. eurų, o Punsko lietuvių kultūros namams – 7 tūkst. tautiniams drabužiams įsigyti.

Dailios Austrauskienės nuotr.

Dėl Lietuvos kultūros ir švietimo būklės

„Aušros“ 10 numeryje rašėme apie Vilniaus forumo renginį, skirtą Justinui Marcinkevičiui. Minėjome, kad renginio metu buvo priimtos dvi rezoliucijos: viena „Dėl tautos ir valstybės išsaugojimo“, kita – „Dėl Lietuvos kultūros ir švietimo būklės“.

Atkūrus Lietuvos valstybę tikėtasi, kad nepriklausomybė užtikrins sąlygas atkurti okupacijų pažeistą tautinę ir valstybinę atmintį bei tapatumą. Šie lūkesčiai neišsipildė. Pirmosios atgimstančio Lietuvos visuomenės ištautinimo ir išvalstybinimo apraiškos piliečių ugdymui svarbiausiose kultūros ir švietimo srityse pasidarė pastebimos jau praėjusio amžiaus paskutiniojo dešimtmečio viduryje. Neatkūrus tautinės ir valstybinės sąmonės, pasiekta narystė ES ir ją sekusi Lisabonos sutartis leido ištautinimo ir išvalstybinimo tendencijoms tapti sistemine valstybės politika.

Kultūra ir švietimas tarpukario Lietuvoje suvokti kaip tautinės ir politinės lietuviškosios savasties formavimo ir stiprinimo įrankiai. Kryptingai ugdytas visapusiškai išsilavinęs ir patriotiškas – sąmoningai savo likimą ir asmeninius gyvenimo siekius su tauta ir valstybe siejantis bei joms dirbti įsipareigojęs pilietis. Tik šios nuostatos leido išsaugoti tautos gyvastį sovietinės okupacijos sąlygomis ir buvo Sąjūdžio pastangų atkurti Lietuvos valstybę pamatas.

Deja, atkūrus Nepriklausomybę šios lietuviybės sampratos atsisakoma, ji sąmoningai diskredituojama ir griauinama. Kaip ir sovietmečiu, tai daroma vykdant Lietuvos išlikimui abejingų ir juo nesuinteresuotų užsienio galios centrų politinę valią. Lietuva yra įtraukta į visose ES šalyse vykdomą ištautinimo ir išvalstybinimo procesą. Nors esama tam tikrų ideologinių ir praktinių skirtumų, šis

procesas iš esmės nedaug kuo skiriasi nuo sovietų vykdytos ištautinimo ir išvalstybinimo politikos. Įgyvendinamo europeizacijos projekto tikslas yra sukurti „naująjį europietį“ – išvietintą, nuo savo tautos ir valstybės atsaistytą ir joms neįsipareigojusį, kosmopolitinėmis nuostatomis besivadovaujantį globalios darbo jėgos rinkos dalyvį. Dabartinio europeizacijos ugdymo siekiamybė yra būtent toks išsilavinimas, profesiniu parengimu ir vertybėmis pritaikytas „lanksčiai“ globalios darbo rinkos poreikius tenkinti individas.

Lietuvos kultūra ir švietimas šiuo metu yra pajungti ugdyti šį naująjį „verslaus“ individo tipą. Ypač neigiamų padarinių sukėlė bendrojo ugdymo mokykloms primesta konkurencija dėl mokinių atnešamų „krepšelių“. Ši konkurencija mokyklas pavertė „švietimo paslaugų“ teikėjomis, o mokinius – „klientais“, tuo galutinai pakirsdama mokytojo autoritetą. Aptarnaujančiu personalu paverstam mokytojui, vietoje visais laikais ir visose visuomenėse pagrįstai rodytos pagarbos, diegiama orumą žlugdanti „pridėtinės vertės nesukuriančios“ profesijos atstovo savimonė. „Krepšeliais“ grįstas finansavimas lėmė galutinį provincijos bendrojo ugdymo mokyklų, kaip vienintelį išlikusių kultūros židinių mažose gyvenvietėse, tinklo žlugimą.

Lietuvos kultūrinė ir politinė savastis, tapatumas ir politinis tęstinumas gali būti išsaugoti tik iš esmės keičiant valstybinės kultūros ir švietimo politikos pamatines nuostatas.

Kad ši politika tarnautų tautos ir valstybės išlikimui, būtina pakeisti jos ilgalaikės plėtros kryptį, imantis šių žingsnių:

- Būtina sukurti ilgalaike kultūros ir švietimo raidos strategiją, kurioje būtų įtvirtinta pagrindinė kultūros ir švietimo misija – laiduoti visapusišką asmens ugdymą ir tautos bei valstybės istorinį bei politinį tęstinumą – ir aiškiai įvardyti prioritetiniai kultūros ir švietimo uždaviniai bei valstybės paramos jų įgyvendinimui sąlygos, kriterijai ir formos.

- Valstybė turi susigrąžinti atsakomybę už Lietuvos kultūros plėtrą, kuri neoliberalių „reformų“ keliu buvo perduota kultūros surinkimo ir kosmopolitinio europeizavimo ideologija besivadovaujančioms ir valstybės vardu veikiančioms privačių asmenų grupėms. Kertinis valstybės kultūros politikos tikslas – sukurti kuo palankesnes sąlygas lietuvių kultūros plėtrai ir sklaidai pasaulyje. Būtina įtvirtinti skaidrią ir atskaitingą kultūros srities plėtojimo, valdymo ir finansavimo tvarką; kultūros srities valdymo institucijas turi sudaryti lietuvių kultūros išlikimu ir plėtra suinteresuoti asmenys. Sprendžiant kultūros finansavimo klausimus prioritetas turi būti teikiamas kvalifikuotai parengtiems ir tautinės kultūros plėtrą skatinantiems projektams.

- Siekiant laiduoti tautos ir valstybės istorinį bei politinį tęstinumą, švietimo srityje būtina grįžti prie pirmaisiais atkurto nepriklausomybės metais apleistos tautinės

mokyklos koncepcijos. Jos branduolys turi būti ne Lietuvos pasaulyje, bet pasaulio Lietuvoje paradigma, vienintelė leidžianti įveikti Lietuvos mokykloje dėl ilgios sovietizacijos ir europeizacijos įsitvirtinusių nuostatą, kad lietuviai yra „atsilikusi“ tauta, reikalinga „švietėjų“ globos ir turinti suprasti, kad ilgalaikis nepriklausomybės išsaugojimas yra „naivi neįgyvendinama svajonė“.

- Atgaivinti ir praktiškai įgyvendinti tautinę mokyklą įmanoma tik atkūrus mokytojo autoritetą. Tam būtina atsisakyti dviejų mokytojo autoritetą žlugdančios neoliberaliosios ideologijos dogmų – nuostatos, kad mokykla yra tik „švietimo paslaugas“ teikianti „verslo įmonė“ ir kad ji yra suabsoliutintų „mokinio teisių“ besąlygiško realizavimo vieta. Siekiant atkurti mokytojo profesijos prestižą ir mokytojo autoritetą būtina vadovautis principine nuostata, kad mokykla yra tautos švietimo ir kultūros židiny, bei aiškiai formuluoti jai keliamus mokymo ir ugdymo tikslus ir uždavinius. Mokytojo autoritetas turi būti grindžiamas puikiu dalykiniu pasirėngimu, tvirtomis dorovinėmis nuostatomis, atsakomybe už savo tautos ir valstybės ateitį bei kryptingai ugdoma mokinių pagarba mokyklai ir mokytojo profesijai.

- Ne žmogaus ir piliečio ugdymo, o tik „švietimo paslaugų“ teikėju laikomas mokytojas yra pasmerktas būti „mokinio teisėmis“ sąmoningai piktnaudžiaujančių auklėtinių ir jų tėvų pastumdėliu, savivalės įkaitu ir potencialia auka. Mokykloje pirmiausia būtina atsisakyti ideologizuoto ir žalingo vadinamojo „į vaiką orientuoto“ ugdymo, pervertinančio ir suabsoliutinančio mokinio savarankiškumą, moralinę ir intelektualinę brandą bei moralinio, psichologinio ir pedagoginio poveikio mokiniui galimybes. Būna atvejų, kai apeliuoti į mokinio protą ir sąžinę akivaizdžiai nepakanka. Turi būti peržiūrėtos ir tiksliau apibrėžtos juridinio poveikio

savo teisėmis piktnaudžiaujantiems mokiniams priemonės, numatant griežtesnę atsakomybę už mokykloje padarytas nederamas arba nusikaltamas veikas, nukreiptas prieš kitus mokinius arba mokyklos personalą.

- Siekiant atkurti mokytojo autoritetą taip pat būtina atsisakyti doktrinų, pagal kurias mokytojas turi tiesiog mokyti, o ne išmanyti konkretų dėstomą dalyką. Mokytojo autoriteto šaltinis yra jo išskirtinis dėstomo dalyko išmanymas. Tam užtikrinti būtina pertvarkyti mokytojų rengimo programas ir sudaryti sąlygas mokytojui nuolat tobulinti savo dalykinį meistriškumą.

- Mokyklos vizija turi remtis nuostata, kad pagrindinis ir aukščiausias mokyklinio ugdymo tikslas yra formuoti ne globalios darbo rinkos poreikiams pritaikytą klajoklį „pasaulio pilietį“, bet visapusiškai išsilavinusį žmogų ir patriotišką savo šalies pilietį, kuris savo ateitį sąmoningai sietų su Lietuva ir save suvoktų ne kaip prekinę vertę turintį „darbo jėgos“ vienetą, bet kaip savo tautos ir valstybės kūrėją. Tokio visaverčio ugdymo pagrindu turi tapti klasikinės Europos ir Lietuvos religinis, kultūrinis ir moralinis paveldas, neatsiejamas nuo mokymo, teikiančio mokslo žinias ir praktinės veiklos įgūdžius, būtinus sklandžiai integruotis į šių dienų visuomenę.

- Deramas Lietuvos istorijos mokymas turi tapti vienu iš kertinių atnaujintos ugdymo sampratos tikslų ir užimti jam deramą vietą per visą mokyklinio lavinimo laikotarpį. Būtina sugrąžinti normatyvinę-vertybinę matmenį į Lietuvos istorijos dėstymą mokyklose, o istorijos dalyką vėl padaryti privalomą visose klasėse. Nuosekliai vadovaujantis nuostata ne Lietuva pasaulyje, bet pasaulis Lietuvoje mokyklinėje istorijos programoje ir vadovėliuose vyraujančią „eurocentrinę“ Lietuvos istorijos koncepciją pakeisti „lituano-centrinę“, paremta tautos ir valstybės

istorijos vertinimu iš tautos interesų perspektyvos. Jai įgyvendinti tikslinga atskirti Lietuvos ir visuotinės istorijos mokymą, pagaliau patvirtinti vieningą istorijos mokymo metodinę medžiagą bei užtikrinti, kad į mokytojus dalykus būtų nuosekliai integruotos žinios apie lietuviškąją kultūrą. Toks pokytis yra būtina visavertės ir brandžios tautinės ir valstybinės sąmonės ugdymo sąlyga. Tik remiantis moksliskai pagrįstu, tačiau vertybiškai į tautos ir valstybės išsaugojimą orientuotu požiūriu įmanoma pasiekti, kad Lietuvos jaunoji karta savo tautą ir šalį pradėtų suvokti ne kaip pasaulio istorijos atsitiktinumą, o kaip savarankišką, aktyvią ir kitoms šalims lygiavertę pasaulio istorijos veikėją.

- Lietuvos pavidurinio mokslo sektoriuje turi būti kuo greičiau įveikti neigiami neoliberalioji rinkos ideologija vadovaujantis įvykdytų „krepšėlinių“ reformų padariniai. Lietuvos universitetai vis labiau specializuojasi ir transformuojasi į studijų paslaugas parduodančias ir pelno siekiančias verslo organizacijas. Brandesnės demokratijos šalių universitetų patirtis rodo, kad įmanoma atsispirti aukštojo išsilavinimo vertimo preke ir vartotojiškumo tendencijoms. Svarbiausia universiteto misija – būti tautos ir šalies intelektualinio bei kūrybinio potencialo ugdymo ir nuolatinio stiprinimo vieta. Beato-dairiškas universitetų veiklos surinkimas trukdo šią misiją įgyvendinti ir griaua sveiką mokslinę konkurenciją, kurią pakeičia akademinę bendruomenę moraliai ir profesiskai demoralizuojanti bei žlugdanti kova dėl finansavimo šaltinių tarp universitetų ir jų viduje. Reformuojant universitetus būtina tinkamai suderinti aukštojo mokslo srityje diegiamus rinkos elementus su klasikiniiais universitetinio lavinimo bei ugdymo tikslais ir uždaviniais.

Punsko licėjus absolventų prisiminimuose

JURGITA STANKAUSKAITĖ

Artėjančio Punsko Kovo 11-osios licėjaus jubiliejaus proga kilo mintis padovanoti jam šiek tiek absolventų atsiminimų. Nesinorėjo dalintis sava patirtimi, kurios nuotrupų ne kartą įterpiau savo rašliavose. Pamaniau, kad įdomiau būtų išgirsti licėjaus absolventų nuomonę apie šioje mokykloje daromą įtaką besiformuojančiai jaunai asmenybei ar jos požiūriui į tautybę. Nusprendžiau sukurti atvirų atsakymų klausimyną ir nusiųsti jį įvairaus amžiaus žmonėms. Prieš žengdama šiuos du žingsnius, įrašiau dar kelis papildomus, bet žymiai lengvesnius už anksčiau minėtus klausimus. Kurdama juos, norėjau apklaustiesiems leisti plačiau pasidalinti savo patirtimi, apmąstymais, tiesiog sudirginti jų prisiminimus, susijusius su licėjaus gyvenimu. Kadangi visi apklaustieji, tai man gerai pažįstami žmonės, tekste juos vadinsiu draugais ar pažįstamais.

Kalbėdami apie vieną ar kitą mokyklą, visada pirmiausia klausiam, kokie jos privalumai. Tai itin svarbus dalykas, renkantis vidurinę. Vienas iš mano draugų teigia, kad „gimtosios kalbos puoselėjimas, tai didžiausias privalumas“. Anot jo, mes vartojame nemažai svetimžodžių, bet abejotina, ar jų įterpimas kalbant turi kokią nors įtaką mokslui. Mat jis, kaip ir klasės draugai, sėkmingai baigė Punsko lietuvių licėjų. Jaunimas nesąmoningai skolinasi iš kitos kalbos žodžius, nes nelengva pakeisti įpročius. Draugas aiškina, kad jo šeimoje lietuvių kalba yra gyva ir nebijoma jos vartoti bet kokioje aplinkoje. „Sakoma, kad kalbos ant pečių nenešiosi, o ką išmoksi, tuo gali dalintis su kitais. Mūsų krašte mokėti lietuvių kalbą, tai didelis privalumas, kadangi nuolat atsiranda

Naujausias licėjaus pastatas

naujų darbo vietų lietuviškai šnekan-tiems“, – priduria jis.

„Mes, dvikalbiai, turime platesnę pasaulėžiūrą“, – rašo prieš kelerius metus Punsko licėjų baigęs jaunuolis. Lankant Punsko licėjų atrodo, kad niekuo nesiskiriame nuo kitų, tačiau skirtumai pradeda aiškėti baigus mokyklą, pradedant studijas, o po to dirbant. „Esame labiau kritiški, atviresni pokyčiams, geriau suprantame žmogaus „kitokį“ elgesį.“ „Kitoks“ elgesys aiškinamas pasitelkiant skirtingų kultūrų sandūros pavyzdį. Visada būsim „kitokie“, gyvendami šiame Lenkijos pakraštyje. Turime savo kultūrą, papročius, kalbą, pasaulėžiūrą. Būtina pabrėžti, kad „kitoks“ nereiškia „blogesnis“. Priešingai. Esame „kitokie“ teigiama prasme – išsiskiriame iš daugumos, todėl ir keliame jos susidomėjimą.

Pažįstami žmonės ir draugai kaip didelį privalumą mokyti Punsko

licėjuje pripažino tai, jog „galime laikyti abiturus egzaminus pasirinkta kalba, nes esame tam ruošiami“. Šios mokyklos mokinių rezultatai nėra prastesni už kitų mokyklų moksleivių pažymius. „Mokame net dvi kalbas, dviejų šalių istorijas, perskaitome dvigubai daugiau knygų ir tuo labai praplečiame savo žinių akiratį, o galbūt net esame pranašesni savo žiniomis už kitus mūsų vienmečius.“

Neseniai licėjų baigęs, dabar jau studentas sako, kad mokykloje jaunas žmogus auga lietuvių kultūroje. Čia gilinamasi į savo tautos tradicijas, istoriją, mokomasi dainuoti liaudies dainas ir šokti lietuvių liaudies šokių. Punsko Kovo 11-osios licėjuje kraunamas žinių ir patirties kraitis, kad vėliau juo būtų galima dalintis su savo palikuonimis. Anot jo, šią mokyklą pasirinkdamas mokinyš patvirtina savo tapatybę, o Lietuvą laiko savo Tėvyne. „Man būtų gėda nepasirinkti

lietuviškos mokyklos ir sakyti, kad esu lietuvis, ypač kad mums suteiktos galimybės laisvai mokytis savo gimtąja kalba.“ Akivaizdu, kad gimtoji kalba yra visa ko pagrindas ir ramstis visiems dideliems jauno žmogaus gyvenimo pasirinkimams.

Kas lėmė jūsų pasirinkimą mokytis Punsco licėjūje? – paklausiau savo draugų ir pažįstamų žmonių. Jaunesnieji pripažino, kad didelę įtaką padarė vieta, kurioje išmoko skaityti ir rašyti, t. y. lietuviška pagrindinė mokykla. Svarbu pabrėžti, kad jeigu ne tėvai, mažieji tikrai nežinotų, kurioje mokykloje jiems mokytis. Pirmasis ir svarbiausias sprendimas priklauso tik nuo tėvų. Vėliau, paauklystėje, kai nemažai sprendžia jaunuolis (ir atrodo, kad jam nerūpi tėvų nuomonė), pasirodo, jog tėvų žodis jam itin svarbus. Vienas iš apklaustųjų sakė: „Mane paskatino tėvai, jie norėjo, kad būčiau Punsco licėjaus abiturientė, bet ir aš pati norėjau čia mokytis.“ O kitam net nekilo mintis, kad galėtų mokytis kur nors kitur, ne Punske. Taigi tėvai privalo suprasti, kokią vertę turi mokslas gimtąja kalba, ir nuspręsti, į kurią mokyklą leisti savo vaiką mokytis. Pastebėta, kad dažniausiai pasirenkama artimiausia lietuviška mokykla. Liūdna, kai tokios nėra arti namų, ir mažieji vedami į lenkišką mokyklą. Licėjaus abiturientas pasakojo, kad jeigu nebūtų mokėsis Seinų „Žiburio“ mokykloje, kažin ar būtų pasirinkęs Punsco licėjū, kadangi nuo mažens būtų mokėsis tik lenkiškoje mokykloje. Verta pridurti, kad be galo svarbu gerbti ir išlaikyti lietuvišką mokyklą, kurią turime šalia savo namų. Jaunimas pripažįsta, kad galbūt Punsco licėjūje visada buvę tokių, kurie čia mokėsi tik todėl, kad tai buvo lengviausiai pasiekiamas licėjus. Tačiau tikrai yra tokių, kuriems svarbu mokytis gimtąja kalba. „Mano tėvai auklėjo mane lietuviška dvasia, tad manau, kad tai ir lėmė mano pasirinkimą mokytis Punsco licėjūje.“ Vyriausieji teigė, kad prieš trisdešimt metų „tėvai stipriai laikėsi lietuviybės“, todėl jie po

aštuonių klasių stojo į Punsco licėjū. Pagundų mokytis kitur buvo daug, nes „jeigu draugas pasirinko lenkišką, o ne lietuvišką mokyklą, tada mums irgi lyg norėjosi eiti paskui kitus“. Vyresnieji yra be galo dėkingi savo tėvams už parodytą teisingą kelią.

Pabaigoje savo jaunesniųjų ir vyresniųjų pažįstamų paklausiau, koks jų atmintyje išliko Punsco licėjus. O gal galintys kokią įdomią istoriją papasakoti? Smagių atsiminimų jų gyvenime tikrai yra, bet ne visi sutiko jais pasidalinti. Galbūt tai padarys kita proga. Anot buvusio mokyklos mokinio, „Punsco licėjus – asmenybės formimosi tvirtovė“. Tai yra vieta, kurioje jaunas žmogus mokosi mąstyti, reikšti savo mintis. „Mokant dvi kalbas, mūsų smegenys stengiasi suprasti, o ne „iškalti“ informaciją“, – rašė jis.

Punsco licėjus nėra mokykla, kurioje vien mokomasi privalomų dalykų. Čia vyksta ir popietinis mėgstamiausių užsiėmimų gyvenimas. Tik išėjęs iš licėjaus jaunas žmogus pradeda suprasti, kad šioje mokykloje buvo gera. „Pasiilgsiu ne tik klasės draugų, bet ir mokytojų“, – rašė šiais metais mokyklą baigęs jaunuolis. Vienas iš pažįstamų paminėjo seniai mus neraminantį „liūdną faktą, kad vis mažiau žmonių pasirenka vienintelį

lietuvišką licėjū Lenkijoje“. Jis pridūrė: „Mielai prisimenu įvairius koncertus, šventes, ypač Šimtadienį.“

Skaitant klausimyną pildžiusių jaunų žmonių atsakymus, mane nustebino jų noras parašyti šiek tiek daugiau, nei prašiau. Ne vienas jų palinkėjo licėjaus bendruomenei šeimyniškų santykių, artimo bendravimo su jaunais žmonėmis. Mokykloje praleidžiama didelė dienos dalis, todėl norėtusi, kad joje būtų jauku. Būtina išlaikyti vienybę, jausti vienas kito palaikymą. Vyresnieji pabrėžė, kad lietuviškose mokyklose jaučiamas tėvų ir mokytojų glaudus ryšys. Čia visada gali su visais pasikalbėti kaip su tikrais draugais, pasiskusti ištikus bėdai, klausti patarimo.

Pabaigoje norėtusi vainikuoti apklaustiesiems padedant sukurtą tekstą, paremtą jų drąsiai išsakyta nuomone. Pacituosiu šių metų licėjaus abiturientės žodžius, kurie labai paprastai nusako vienintelio Lenkijoje lietuvių licėjaus gyvavimo svarbą: „Besimokydama Punsco licėjūje aš supratau, kuo svarbus yra mūsų kraštas. Supratau, jog reikia džiaugtis ir didžiuotis tuo, kad gyvenam ir mokomės Punske.“

Šiame pastate Suvalkuose įkurta pirmoji lietuviška klasė

„Visi Kauno „Žalgirio“ fanai“

ASTA MATULEVIČIŪTĖ

Su šiuo šūkiu ir gera nuotaika šiais mokslo metais keliaudavome į Kauną palaikyti „Žalgirio“ komandos. Mūsų mokykla jau ne pirmi metai vyksta į Kauną sirgti už „Žalgirį“. Pirmąkart į komandos varžybas nuvažiavome 2001 m. gruodžio 13 d. Jau antrus metus dalyvaujame projekte „Žalgiris“ tavo mokykloje“. Šiomet iš 39 mokyklų mums pavyko pasiekti penktąją vietą, o pernai buvome ketvirti. Mus džiugina kiekviena išvyka į „Žalgirio“ varžybas. Visada jų labai laukiame. Krepšinis mūsų mokykloje – nepaprastai svarbi sporto šaka. Mes ne tik mėgstame jį stebėti, bet ir žaisti. Šiais metais Punsko licėjaus krepšininės iškovojo pirmąją vietą Palenkės vaivadijoje, kuo esame labai patenkinti.

Kiekvienas „Žalgirio“ varžybų stebėjimas sukelia mummyse geras emocijas ir palieka daug įspūdžių. Pačios gražiausios akimirkos – tai susitikimai su „Žalgirio“ komandos

žaidėjais. Nors jie trumpi, bet išlieka atmintyje.

Labai smagu stebėti krepšinių bei palaikyti savo komandą. Kiekvienas „Žalgirio“ laimėjimas mus labai džiugina. Net jei kartais jiems nepavyksta laimėti, mes iki paskutinės sekundės palaikom komandą ir nenusiviliame. Varžybų atmosfera – kažkas nuostabaus, ko negalima apsaityti žodžiais. Ji visą laiką mus stebina ir teikia jėgų sirgti už „Žalgirio“ komandą.

Esame labai laimingi ir dėkingi, jog galėjome dalyvauti projekte „Žalgiris“ tavo mokykloje“. Nuoširdžiai dėkojame mūsų direktoriui, krepšinio sirgaliui Jonui Vydrai, jog visada pasirūpindavo bilietais, o mūsų sporto mokytojams – už globą išvykų metu. Šis projektas paliko mums daug gerų prisiminimų. Tikimės, kad mūsų mokykla jame dalyvavo ne paskutinius metus.

Šiomet jau devintą kartą Lietuvos mokinių neformaliojo švietimo centras kartu su VšĮ „Aitvaro pasaga“ organizavo Šalies mokinių konkursą „Lietuvos vaikai kuria pasakas“. Gegužės 6-ąją Kauno valstybiniame lėlių teatre vyko baigiamoji šventė ir nugalėtojų apdovanojimai. Į šventinį koncertą susirinko apie tris šimtus vaikučių su mokytojais iš visos Lietuvos.

Konkurse dalyvavo dešimt mūsų krašto vaikų: viena Seinų „Žiburio“ mokyklos moksleivė ir devyni Vidugirių mokyklos mokiniai. Šešių vaikų pasakos pateko į „Lietuvos vaikų pasakų“ 9-ąją knygą, kurioje išspausdinta trisdešimt įdomiausių kūrinių.

Šventė prasidėjo koncertu ir 9-osios knygos „Lietuvos vaikų pasakos“ pristatymu bei iškilmingu gražiausių pasakų autorių apdovanojimu. Vidugirių mokyklos V klasės mokinės Viktorijos Čerlionytės pasaka „Keliaujanti akis“ buvo pripažinta viena gražiausių ir apdovanota bronzos medaliu.

Per pertrauką vyko vaikų knygų mugė bei šaškių ir šachmatų turnyrai. Paskui apžiūrėjome labai įdomų ir pamokantį Kauno valstybinio lėlių teatro istorinį spektaklį „Molinis sapnas“, kuris ir jaunesnius, ir vyresnius sujaudino iki ašarų. Po šventės visi pasakų kūrėjai galėjo nemokamai lankyti Zoologijos muziejų. Mūsų krašto vaikams šios idėjos autorius gerb. Aurelijus Noruševičius paruošė dar vieną staigmeną. Mes lankėme Maironio vaikų literatūros muziejų bei dalyvavome edukaciniuose užsiėmimuose. Vaikai išklause pasaką „Daktaras Kripštukas pragare“ bei kartu su K. Kubilinsko knygos veikėjais skrido „Kosminiu laivu į Tandadriką“.

Iš šventės parsivežėme ne tik maionių prisiminimų, bet ir visi pasakų kūrėjai gavo nemokamai knygą „Lietuvos vaikų pasakos“. O 9-oji knyga labai patraukli, su linksmomis spalvotomis iliustracijomis.

Iš Punsko mokyklos archyvo

Konkursas „Lietuvos vaikai kuria pasakas“

GRAŽINA KIBYŠIENĖ

Kviečiu pasiskaityti Viktorijos Čerlionytės pasaką. Kitų mažųjų rašytojų pasakų ieškokite Punsko, Seinų ir Vidugirių mokyklų bibliotekose.

KELIAUJANTI AKIS

Kitados per pasaulį keliavo akis. Ji buvo stebuklinga – matė praeitį ir mokėjo pažvelgti į ateitį.

Vidugirių kaime nepaprastoji akis viename namelyje pastebėjo žilą senelį ir jo anūką, kuris nenorėjo eiti į mokyklą. Akis prišoko prie vaiko, prisispaudė prie jo mažos širdelės ir perkėlė jį į praeitį... Tada jo senelis teturėjo septynerius metus. Buvo spalį, jau šalta, bet jis – piemenukas – basas ir sustiręs ganė karves ir verkdamas žiūrėjo, kaip kiti vaikai per kalnelį eina į mokyklą, o jis ne...

Berniukas suprato, kad seniau vaikams norėjo mokytis, bet negalėjo. Sugrįžęs namo pažadėjo seneliui, kad nuo šiol į mokyklą eis noriai. Akis atsisveikino su jais ir nukeliavo toliau.

Navinykų kaime medinėje trobelėje rado močiutę ir anūkę, užsispyrusią nevalgyti. Viskas jai buvo neskanu, ji pyko, spardėsi ir nuo stalo ant grindų mėtė duoną. Akis prisispaudė prie anukės širdelės ir perkėlė ją į praeitį. Parodė tuos laikus, kai jos močiutė dar buvo maža mergaitė ir su savo ligota motule išvežta į Sibirą. Ten abi nuolat kentė alkį, tegaudavo mažą riekelę duonos, kuria dalijosi, ir vis saugojosi, kad nė mažiausias trupinėlis nenukristų ant žemės...

Žvelgdama į praeitį anūkė pajuto gailėstį ir apsisverkė. Suprato, kad duoną reikia gerbti, valgyti ir dėkoti, kad jos turi. Sugrįžusi pas savo močiutę pažadėjo jau niekad nebeimėti maisto. Stebuklingoji akis

atsisveikino su močiute ir anūke ir nuėjo į Vilkapėdžių kaimą.

Čia viename kieme išgirdo triukšmą. Mažas berniukas rėkė ir spardėsi, nes mamytė neleido jo į gatvę. Stebuklingoji akis prisispaudė prie vaiko širdutės ir perkėlė jį į ateitį... Berniukas išvydo gatvelę prie savo namų. Ant kelio dryksojo jo sulaužytas dviratis, o jis pats gulėjo kraujuose tarsi negyvas. Motulė verkdamas klūpojo prie jo kūno ir gailiai verkė, šaukdama pagalbos... Vaikas suprato, kad nepaklausė savo mamos ir išvažiavo dviračiu į gatvę tiesiai po automobiliu.

Sugrįžęs į dabartį berniukas pribėgo prie mamos, pasižadėjo, kad bus atsargus ir visada jos klausys, apkabino ją ir pabučiavo. Stebuklinga akis paliko mamą su sūnumi, o pati nuėjo toliau.

Klevų kaime pamatė būrį žaidžiančių ir bėgiojančių vaikų, bet vienas sėdėjo liūdnas nuošaliau nuo visų. Akis sužinojo, kad su šiuo berniuku niekas nenori draugauti, nes jis yra

tinginys, nesimoko ir nepadeda savo tėveliui ūkyje. Akis prišoko prie jo, prisispaudė prie širdies ir perkėlė jį į ateitį...

Berniukas pamatė save miegantį lovoje ir nieko per dienas neveikiantį. Jo tėtis, jau senas, suvargęs ir silpnas, pamaži lazda pasiramščiuodamas žengė per kiemą. Troba apgriuvusi, tvartai tušti. Jie vos beturėjo ką valgyti. Net šunelio prie kluono nebuvo. Laukai apaugę piktžolėmis...

Vaikas nenorėjo taip gyventi, jam pagailo seno susirūpinusio tėčio. Sugrįžęs iš tokios ateities berniukas sėdo ruošti pamokų, o paskui nubėgo padėti tėveliui pašerti gyvulius. Kai pradėjo geriau mokytis ir dirbti su tėveliu, susirado draugų ir nebuvo vienišas.

Stebuklingoji akis džiaugėsi, kad padėjo keturiems vaikams. Žmonės sako, kad jinai ir dabar keliauja per pasaulį manydama, jog kažkam pagelbės. Vieną dieną gali ir tave aplankyti.

Is Vidugirių mokyklos archyvo

Trečioji chorų šventė Žagariuose

JANINA MACUKONIENĖ

Kai pirmą kartą 2014-aisiais Šv. Kazimiero draugija organizavo Chorų šventę Žagarių bažnytelėje, buvo įvairių abejonių: ar bus pakankamai norinčiųjų joje dalyvauti, ar verta suburti choras kaip tik Žagarių bažnyčioje, kur nėra net tinkamų vargonų, kur ir vietos nelabai daug, ir važiuoti visiems toli...

Jau po pirmosios šventės visos abejonės išsisklaidė. Gegužės mėnesį, kai visa gamta pačiame žydėjime, kai kyla natūralus noras pagerbti maldomis ir giesmėmis Motiną Mariją jai skirtu metu, visi chorai noriai mokosi giesmių ir buriasi Chorų šventėje – Gegužinėse. Šiomet giedotojų Žagariuose susirinko išimtinai daug – 9 grupės. Atvyko taip pat nemažai aplinkinių žmonių pasiklausyti gražių giesmių – taigi visi šventės dalyviai vos tilpo nedidelėje bažnytelėje.

Šventė truko gana ilgai. Prasidėjo Švč. Mergelės Marijos litanija, pasukui šv. Mišias atnašavo kun. Petras Gucevičius, talkinant Punsko vikaru

kun. Mariui Talučiui, o po Mišių vyko chorų pasirodymai, kuriems kolektyvai buvo paruošę po tris, kai kas po du kūrinus. Bažnyčioje buvo gražu ir iškilminga. Specialiai šiai šventei perstatyti suolai, kad giedantiems būtų daugiau vietos, o Žagarių moterys, vadovaujamos Birutės Roglienės, bažnyčią buvo išpuošusios gėlėmis ir vainikais. Gražiai skambėjo kunigo ir daugumos choristų giedama litanija, o šv. Mišias subtiliais giedojimais puošė Kalvarijos Švč. Mergelės Marijos bažnyčios choras „Sonantem“. Prasingą ir įdomų pamokslą pasakė kun. Marius Talutis.

Pasibaigus šv. Mišioms draugijos pirmininkas nuoširdžiai padėkojo kunigams ir chorui iš Kalvarijos (buvo įteiktos gėlės) ir pasveikino visus atvykusius choristus. Pasidžiaugė, kad gražiai tęsiama prieš trejus metus pradėta chorų šventės tradicija, kad mokame gražiai melstis ir giesmėmis garbinti Švč. Mergelę Mariją, kad noriai bendraujame ir gaiviname senus

ir labai gražius gegužinių papročius. Toliau vesti Chorų šventę pakvietė jaunimą – Violetą ir Žilviną. Jie sveikino kiekvieną kolektyvą, trumpai jį pristatydami, ir vardijo giesmes, kurias kiekvienas choras ruošėsi atlikti.

Pagal anksčiau paruoštą scenarijų giedotojai pasirodė šia tvarka:

1. 100 metų lietuviško giedojimo tradicija besidžiaugiantis, 1992 m. atgaivintas Suvalkų bažnytinis choras, kuriam anksčiau vadovavo a. a. Vitalius Tumelis, vėliau vargonininkas Antanas Šliaužys iš Augustavo, o šiuo metu giedoti moko Gediminas Kraužlys iš Punsko, pagiedojo tris giesmes: „Šiluvos Marija“, „Sveika, Marija“ ir „Giesmė į Šiluvos Mariją“.

2. Punsko pensininkų klubo ansamblis „Tėviškės aidai“, vadovaujamas taip pat Gedimino Kraužlio, atliko religines giesmes: „Graži Marija“, „Gėlė nežemiška“ ir „Mariją mylėti“.

3. Pirmąkart Chorų šventėje dalyvavęs Lenkijos lietuvių etninės kultūros draugijos ansamblis „Gimtinė“, vadovaujamas Angelės Bapkauskienės, šiai šventei paruošė du kūrinus: kantičkų giesmę „Mieliausioji ponina mano“ ir „Šventoji Marija“.

4. Taip pat pirmą kartą šioje šventėje dalyvavęs Seinų „Lietuvių namų“ ansamblis „INTRO“, vadovaujamas mokytojo ir vargonininko Juozo Pilecko, pagiedojo dvi giesmes: „Žiedai Marijai“ ir „Marija stebuklingoji“.

5. Nuolatinius Žagarių bažnytelės lankytojus, savamokslius giedotojus, specialiai Chorų šventei paruošė Voicechas Šrederis (Wojciech Szreder). Jie atliko „Darželiuos žiedų nebeliko“ ir „O Marija, Karaliene“.

Punsko bažnytinis choras

Teresės Uzdilaitės nuotr.

Teresės Uzdiailaitės nuotr.

6. Iš Punsko bažnytinio choro išskirtas moterų kvartetas nuotaikškai pagiedojo tris giesmes: „O širdie“, „Už aušrinę Tu esi gražesnė“ ir „Visų pamiltoji“.

7. Seinų lietuvių bažnytinis choras, diriguojant vargonininkui Slavomirui Kardeliui (Slawomir Kardel), giedojo šias giesmes: „Motina Marija“ (pagal kun. Rinkevičiaus žodžius) ir „Tau, Marija“ (žodžiai I. Stašiauskienės).

8. Punsko bažnytinis choras, vadovaujamas Eugenijaus Parakevičiaus, atliko tris giesmes: „Marija, su Tavim einu“, „Mylimoji karaliene“ ir „Ave Marija“.

9. Paskutiniai giedojo svečiai iš Kalvarijos. Ansamblis „Sonantem“, veikiantis prie Švč. Mergelės Marijos bažnyčios, susibūrė 2010 m. Jame dalyvauja jauni sakralinės muzikos mėgėjai, kuriems šiuo metu vadovauja Ausma Sakalauskaitė. Choras, turintis nemažai laimėjimų įvairiuose sakralinės muzikos festivaliuose, šios šventės metu sugiedojo Leonido Abariaus 5 dalių ciklą „Magnificat“ (liet. Mano siela šlovina Viešpatį).

Po paskutinio choro pasirodymo visi giesmininkai buvo pakviesti bendrai giesmei „Marijos Vardas“. Ši giesmė, diriguojant Punsko vargonininkui ir giedant kartu visiems chorams, skambėjo tikrai išpūdingai. Po jos, užvedus kun. Mariui Talučiui, taip

pat nuostabiai suskambo „Tautiška giesmė“. Lietuva, tai Marijos žemė, tad labai prasminga ją pagerbti tautos himnu – tokį įvadą baigiamajai Giesmei pasakė kunigas. Ypač šios bendros giesmės sustiprino visų dalyvių vieningumą, įvedė pakilią nuotaiką.

Chorų pasirodymas truko gana ilgai (apie 2 val.), taigi po Žagarių ansamblio giesmių buvo pakviesti tarti žodį garbingi svečiai iš Lietuvos – veikėjas ir mūsų krašto bičiulis Alfonsas Vitkauskas, Alytaus apskrities „Tėkmės“ literatų klubo pirmininkė, poetė Emilija Krušiniene ir klubo narė, poetė Scholastika Kavaliauskienė.

Pirmininkė visus gražiai pasveikino, pasidalijo šventės išpūdziais ir paskaitė labai gražias savo kūrybos eiles apie Mariją. Savos poezijos posmais pasidalijo su šventės dalyviais taip pat poetė Scholastika, o gerb. Alfonsas, visus pasveikinęs, įteikė apdovanojimus Šv. Kazimiero draugijos pirmininkui ir Žagarių menininkei Birutei Roglienei. Chorų vadovams padėkas ir gėles teikė po kiekvieno pasirodymo draugijos pirmininkas A. Vektorius ir šventės vedėjai.

Pasibaigus maldoms ir giedojimams visi šventės dalyviai buvo pakviesti vaišių į gražų gamtos prieglobstį šalia bažnyčios. Visus vaišino Seinų „Karčemos“ padavėjos ir kai kurios aplinkinių kaimų gyventojos. Šv. Kazimiero draugijos pirmininkas Algirdas Vektorius jau trečią kartą parašė projektą. Dėl to buvo galima sukviesti didžiulį choristų būrį, suorganizuoti vaišes, paruošti padėkas.

Nors oficialioji šventės dalis užtruko geras tris valandas, niekas neskubėjo skirstytis namo. Dar ilgai žmonės kalbėjosi, vaišinosi ir labai gražiai dainavo. Atvykus tokiam būriui balsingų žmonių negalėjo neskambėti dainos. Šventė turbūt visiems paliko tik gerus išpūdzius ir paskatinimą po metų vėl susitikti Žagariuose.

Teresės Uzdiailaitės nuotr.

Dainų vakaras

ASTA PEČIULIENĖ

Gegužės 26-ąją, kai Lenkijoje buvo švenčiama Motinos diena, o katalikiškoji bendruomenė šventė Devintines, vakarop du Punsko lietuvių kultūros namų ansambliai – mišrus choras „Dzūkija“ (vad. Vidas Simanauskas) ir vaikų vokalinė grupė „Balsynėlis“ (vad. Egidija Pocienė) – pakvietė į dainingą vakarą.

Choras šiai progai parengė šešis kūrinius. Skambėjo lietuvių liaudies dainos, latvių liaudies daina bei lietuvių kompozitorių kūryba. Chore šiemet 25 dalyviai. Kovo mėnesį „Dzūkija“ kartu su Alytaus kultūros ir komunikacijos centro kameriniu choru „Varsa“ (vad. Vidas Simanauskas) giedojo lotyniškas šv. Mišias Gdansko ir Sopoto bažnyčiose, o gegužės 29 d. Alytaus KKC amfiteatre

su keletu Lietuvos chorų dalyvavo „Dzūkų šventėje“.

Chorinis dainavimas vis dar nėra itin populiarius mūsų visuomenėje. Sunku prisikalbinti naujų narių, dar sunkiau sulaukti gausaus būrio klausytojų. Tačiau kas tik pabando šio meno – nesigaili. Todėl skatiname kuo gausiau dalyvauti chore, puoselėti pačią seniausią lietuvių kultūros išraišką mūsų krašte. Dar XIX amžiuje choras buvo vienintelis kultūros židinys, jis susiformavo bažnyčioje, vadovaujant dvasininkams. Po to jam pradėjo vadovauti tokie žinomi mūsų krašto savamoksliai chorvedžiai kaip Kostas Cibulskas iš Trakiškių bei Vincas Valinčius iš Valinčių kaimo. Lankyti chorą buvo didelė garbė, nes ne visi galėjo pakliūti į jo gretas. Choro dalyviai kunigų pastangomis

buvo net atleisti nuo karinės tarnybos. Visa tai buvo žmonėms didelė paskata lankyti chorą. Dabar, beje, tokiais pažadais prisivilioti dainininkų neįmanoma, tačiau raginame ateiti ir pajusti malonų dainos skambesį, balsų darnumą, kuris gal ne visada girdimas scenoje koncertų metu, bet tik tas neklysta, kuris nieko neveikia... O kas dar bando kur nors dalyvauti, ką nors nuveikti mūsų krašto labui – dažniausiai išgirsta įvairių vertinimų. Manychiau, ir dėl to neverta sielotis ir išgyventi, nes juk kritika, juolab jei ji prasminga – tai didelė vertybė ansamblui.

Patikėkite – chorinis dainavimas tai didelė palaima ir atgaiva sielai. Tik, be abejo, reikalaujantis sąžiningumo, atsakomybės ir noro.

„Balsynėlio“ šiais metais dirbo

Jurgio Paransevičiaus nuotr.

Punsko lietuvių kultūros namų mišrus choras „Dzūkija“

Punsko lietuvių kultūros namų vaikų vokalinės grupės „Balsynėlis“ jaunesnieji dalyviai

dvi grupės. Jaunesniųjų grupę lankė 15 dainorėlių, vyresniųjų – 7 merginos. Gegužės 26-osios vakarui „Balsynėlis“ paruošė keletą populiarių lietuviškų estradinių dainelių. Ypač daug džiugesio vaikams teikia dainavimas scenoje. Bet tas džiaugsmas spinduliuoja ir iš jų tėvelių ar artimųjų. O „Vakaro su daina“ vedėja Egidija Pocienė pasistengė, kad visas koncertas prabėgtų tvyrant šiltai, šeimyniškai atmosferai.

„Balsynėlis“ gegužės 29 d. pirmą kartą su Lietuvos vaikų choralis dalyvavo „Džukų šventėje“ Alytuje. Šie metai kolektyvo merginoms dar žada išvyką į Lietuvos moksleivių dainų šventę „Tu mums viena“, kuri vyks Vilniuje liepos 6–9 d.

Koncerto pabaigoje dėkojome ir vadovams, ir dalyviams. Tiek „Džukija“, tiek „Balsynėlis“ savo gretose turėjo Punsko Kovo 11-osios licėjaus abiturientų. Iš „Džukijos“ palydėjome Tomą Venslauską, o iš „Balsynėlio“ Dianą Kogačiauskaitę, linkėdami Jiems pasiekti išsvajotus tikslus, įstoti į pasirinktas aukštąsias mokyklas, bet tuo pačiu primindami, kad visada bus laukiami Punsko

lietuvių kultūros namų ansamblių gretose.

Nuoširdžiai dėkoju visiems „Džukijos“ ir „Balsynėlio“ dalyviams už lietuvių kultūros puoselėjimą, lietuviškos dainos sklaidą mūsų krašte ir svetur. Nepaprastai malonu, kad mūsų namai nestovi tušti, šurmuliuoja, kad juose kiekvieną dieną kas nors vyksta. Vadinas, jie dar gyvi, jie dar reikalingi visuomenei. Ačiū taip pat visiems namiškiams, kurie išleidžia vyrus ar žmonas į repeticijas, už kuriuos būna nuveikti namų ruošos

darbai. Jūsų indėlis į kultūros namų veiklą tikrai neįkainojamas.

Be abejo, labai ačiū ir mūsų vadovams alytiškiams, kuriems Punkskas tapo antraisiais namais, kurie mus myli ir patys jaučia mūsų meilę.

Punsko lietuvių kultūros namų ansamblių veiklą 2016 m. remia (skiria lėšų koncertinėms kelionėms, naujoms knygoms, lietuviškiems įrašams, scenografijos medžiagoms ir pan.) Lenkijos Respublikos vidaus reikalų ir administracijos ministerija.

Punsko lietuvių kultūros namų vaikų vokalinės grupės „Balsynėlis“ vyresniosios merginos

„PATRIOTAI“

JOLANTA MALINAUSKAITĖ-VEKTORIENĖ

Gegužės mėnesio kultūrinių renginių kalendorių vainikavo Punsko lietuvių kultūros namų klotimo teatro naujausio spektaklio premjera – scenos šviesą išvydo Petro Vaičiūno 4 veiksmų komedija „Patriotai“.

1926 m. Vaičiūno parašyta pjesė buvo skirta režisieriaus Boriso Dauguviečio teatrui. Ilgainiui kūrinys sulaukė daugybės pastatymų tiek profesinio, tiek mėgėjiško Lietuvos teatro scenose. Ilga, gan sudėtinga, su labai išplėtotais dialogais, bet aktuali ir šiais laikais komedija – kietas

riešutėlis norint perkelti dramos kūrinį į sceninę erdvę. Satyrinis tiesmukumas, gan realistinis žmonių ydų vaizdavimas norint pjesę statyti reikalauja tam tikro apvalkalo. Galop pati tematika, kad ir universali, šiek tiek pavojinga. Visgi kūrinys kalba apie patriotus kabutėse – pseudo-patriotus, apsimitėlius, o juk tokių yra taip pat šiais laikais ir tarp mūsų, ir valstybės gyvenime, ir politikoje. Praėjus 90-mečiui nuo kūrinio parašymo jis jau antrą kartą įsitvirtina Punsko klotimo teatro repertuare (pirmas pastatymas 1999 m.).

Pirmasis užmojis – padaryti komediją aktualesnę vietos bendruomenei. Tačiau gal šiek tiek pabijojome kritikos – ne mums, bet žmonėms, apie kuriuos būtume kalbėję pasitelkdami pjesės personažus. Kritika mūsų visuomenėje labai dažnai nepageidautina, nesuvokiama, suprantama kaip akibrokštas, tad nesiryžome kritikuoti „vietos patriotų“, o susitelkėme ties moralinio kūrinio kodekso perteikimu. Taip scenoje gimė mistiniai valdžios (Daiva Ališauskienė) ir pinigų (Valdas Šupšinskas) personažai, o visas veiksmas – jų tarpusavio kova, lažybos, žaidimas žmonių likimais. Neatsitiktinai scenografijos pagrindą sudarė paveikslų rėmai (juos atliko Darius Malinauskas) ir pianinas. Jų reikšmė simbolinė. Rėmai pabrėžia žmogaus ribotumą, tam tikrą užsidarumą, atsiribojimą ir aklumą, o senas pianinas – atrodo, didybės, tam tikros harmonijos ženklas – nedera, neskamba, lyg tyčiotųsi iš pačių veikėjų. Tik Vytis ir LDK kunigaikščių paveikslai žvelgia į publiką lyg ieškodami tikrų patriotų, sėdinčių žiūrovų salėje.

„Patriotų“ veiksmas vyksta departamento vicedirektoriaus Napoleono Šereikos (Donatas Ališauskas) ir jo sugyventinės Liubos (Darija Vyšniauskienė) namuose. Jų kupinam intrigų gyvenime pirmuoju smuiku griežia departamento direktorius Petras Velička (Darius Vaina). Tai jis išnaudoja Šereikas saviems tikslams. Kitoje pseudopatriotų barikados pusėje Šereikos dukra Liucija (Alicija Kraužlytė), jos dėdė kunigas Simas Labutis (Darius Malinauskas) bei paprasta kaimo moteris, dirbanti tarnaitė – Ona (Rūta Burdinaitė). Valdžia ir pinigai tebešviečia ir jaunosios

Jurgio Paransevičiaus nuotr.

Jurgio Paransevičiaus nuotr.

kartos personažams – būsimam lietuvių kalbos profesoriui vokietukui Henrikui Lebertonui (Arnoldas Vaznelis) ir naujam ministrui Arnui Rimvydui (Edvinas Krakauskas). Visi, įpainioti į intrigų, melo, karjeros, išdavysčių pinkles, pasimeta savo gyvenimuose, todėl „Patriotus“ vertėtų labiau priskirti ne komedijos, o gal tragi-komedijos žanrui. Visgi tai, kas vyksta scenoje, jei ir juokina – taip pat verčia susimąstyti.

Ilgas, pusantros valandos trunkantis spektaklis suvaidintas Punsko skanseno kluone gegužės 28–29 d. Smagu, kad teatras turi „savą“ publiką. Net jei ir žiūrovų nesusirinko labai daug, džiugu, kad salėje buvo įvairaus amžiaus teatro gerbėjų, skambėjo juokas, plojimai. Ačiū, kad ateinate, palaikote, negailite nuoširdaus

juoko ir gražių žodžių.

Spektaklis sulaukė dėmesio ir buvo pastebėtas Lietuvoje. 2016 m. birželio 3–4 d. Anykščiuose ir Niūronyse vyko XXVIII Lietuvos klijimo teatrų krivulė, kurioje, šalia Jurbarko, Anykščių, Pasvalio, Girdžių, Skapiškio, Skiemonių, Kalvarijos,

Jurgio Paransevičiaus nuotr.

Klaipėdos, Biržų, Agluonėnų, pasirodė ir Punsko teatralai.

P. Vaičiūno „Patriotus“ stebėjo komisija, kuri skyrė du diplomus geriausiems aktoriams – Dariai Vyšniauskienei už Liubos vaidmenį ir Donatui Ališauskui už suvaidintą Napoleono Šereikos personažą. Pirmą kartą skirtas Krivulės diplomus už režisūrinių spektaklio sprendimą režisieriai Jolantai Malinauskaitei-Vektorienei. Daug gražių žodžių apie Punsko klijimiečius Krivulės uždarymo metu pasakė prof. Petras Bielskis – Lietuvos klijimo teatrų draugijos pirmininkas, mūsų teatro bičiulis.

Su džiaugsmu stebėjome kitų kolegų – klijimiečių pastatymus, ap-lankėme Arklio muziejų Niūronyse, kur vyko tradicinė „Bėk bėk, žirgeli!“ šventė, užsukome į Antano Baranausko klėtelę. Belieka padėkoti visiems Anykščių kultūros centro darbuotojams už puikų priėmimą ir šventės surengimą – direktorei Dijai Petrokaitei, režisieriui Jonui Buziliauskui ir Nijolei Šaltenytei, kurios šimtametėje sodyboje teko nakvoti.

Kelionę ir teatro veiklą rėmė Lenkijos Respublikos vidaus reikalų ir administracijos ministerija.

XIV „DAINORĖLIO“ dainorėliai

ASTA PEČIULIENĖ

Birželio 5 d. Punsko lietuvių kultūros namuose jau keturioliką kartą vyko Vaikų solistų ir duetų lietuviškų dainų konkursas „Dainorėlis“. Nuo pat ryto koncertų salėje dar repetuota, dainuota prieš konkursą, kuris vaikams siejasi su dideliu išgyvenimu ir savęs išbandymu. Šiais metais „Dainorėlyje“ skambėjo 19 dainelių, kurias atliko Punsko darželinukės, Punsko ir Vidugirių mokyklų mokiniai bei Punsko muzikos mokyklos auklėtinis, iš viso 25 dalyviai. Labai džiaugiamės, kad vaikai ir jaunimas domisi konkursu, įvertina jo svarbą mūsų krašto muzikinio ugdymo plotmėje. Dalyviai labai atsakingai ir kruopščiai ruošiasi pasirodymui scenoje.

„Dainorėlio“ vertinimo komisijos nariais pakvietėme Seinų krašto

augintinį, Punsko Kovo 11-osios licėjaus absolventą, Klaipėdos valstybinio muzikinio teatro solistą Kęstutį Nevulį, Lazdijų meno mokyklos mokytoją Aidą Abeciūnaitę ir Punsko krašto dainininkę, buvusio ansamblio „Šešupė“, kapelos „Klumpė“ solistę Daivą Valinčienę. Tai žmonės, kurių gyvenimas neatšiejamas nuo muzikos, dainos, kuriems nėra svetima šio krašto tartis, beje, labai girdima mūsų vaikų lūpose.

Konkurse skambėjo įvairių žanrų dainelės. Girdėjome liaudies dainų, lengvų vaikų popdainelių, lietuviškos estrados klasikinių dainų, taip pat ypač jaunimo mėgstamos atlikėjos Alinos Orlovos kūrybos. Džiugina faktas, kad mokiniai ar gal labiau jų mokytojai nenuvertina liaudies dainų. Jas dainuodami vaikai labiau atsiskleidžia ir parodo savo balso galybę ir sodrumą.

Darželinukų amžiaus grupėje buvo atliktos septynios dainelės. I vietą laimėjo mokyt. Irenos Staskevičiūtės auklėtinė, Punsko darželio 6-metė Lidija Kalinauskaitė, atlikusi dainelę „Laiškas saulutei“, II vietą 6-metis Jonas Kalinauskas iš Vidugirių, atlikęs lietuvių liaudies dainą „Padainuosiu gražią dainą“ (jį konkursui parengė mamytė Irena Kalinauskienė), o III vieta atiteko 4-metei Olivijai Šimčikaitei, Punsko vaikų darželio auklėtinėi, už dainelę „Myliu mamytę“. Oliviją konkursui paruošė mokyt. Asta Žukauskienė.

I–III klasių kategorijoje šiais metais rungėsi dvi dainelės. Jų atlikėjams komisija skyrė dvi antrąsias

Odeta ir Inesa Nevulytės

vietas. Laureatėmis tapo dvi žavios, gal kiek nedrąsios sesutės 4-metė Odeta ir 7-metė Inesa Nevulytės iš Punsko, kurias konkursui parengė mamytė Alicija Nevulienė, padainavusios dainelę „Laikrodis“. Kitas prizas atiteko 9-mečiui Mangirdui Vektoriumi iš Punsko, atlikusiam lietuvių liaudies dainą „Už žalių miškelių“. Mangirdą konkursui paruošė dėdė Darius Malinauskas.

IV–VI klasių amžiaus grupėje išklusėme penkias daineles. Vertinimo komisija I vietos neskyrė, bet buvo skirtos dvi antrosios ir dvi trečiosios vietos. Antrąsias vietas laimėjo Vidugirių mokyklos VI klasės mokinė Ieva Kalinauskaitė už lietuvių liaudies dainą „Oi, tu ozy, dzidziaragi“ (jos mokytoja mama

Lidija Kalinauskaitė

Anastazija Murauskaitė

Virginijos Karčiauskienės nuotr.

Irena) bei Punsko muzikos mokyklos solistas Rimas Rėkus, a cappella atlikęs L. van Bethoveno dainą „Šunelis“. Berniukų konkursui paruošė mokyt. Arnoldas Beinaris. Dvi trečiosios vietos atiteko: sesučių duetui iš Vidugirių mokyklos – ketvirtokai Anetai ir penktokai Viktorijai Čerlionytėms už dainelę „Sodo pasaka“ (mokyt. Irena Kalinauskienė) bei ketvirtokai Gintarei Vektoriuitei iš Punsko už dainelę „Mano močiutė turi smuikėlį“, kurią konkursui ruošė mama Jolanta.

Keturias dainas atliko vyriausieji dalyviai – Punsko gimnazistai. I vieta atiteko pirmą kartą konkurse dalyvavusiai III klasės mokiniai Anastazijai Murauskaitei, kuri padainavo Alinos Orlovos dainą „Kirsk kardeliu“. Mergina konkursui ruošėsi savarankiškai. II vieta skirta II gimnazijos klasės mokiniai Patricijai Valinčiutei už dainelę „Raganų puota“ (mokyt. Irena Kalinauskienė) ir III vietą išsikovojo duetas Jolanta Čerlionytė ir Adomas Kalinauskas su daina „Žalioj stotelėje“ (mokyt. Irena Kalinauskienė).

„Dainorėlių“ laureatams įteikėme dovanėles, visiems darželinukams minkštuolius žaisliukus – meškiukus,

o visų dalyvių gyvenimą pasaldinome šokoladiniais batonais. Daug padėkos, pagyrimo ir paskatinimo žodžių išsakyta visiems konkurso dalyviams, bet negalime pamiršti ir tų žmonių, kurie skatino vaikus, mokė juos dainų ir rengė konkursui. Jau daug metų darželinio amžiaus vaikučius rengia darželio auklėtojos: Alicija Nevulienė, Vida Jolanta Stankevičienė, Irena Staskevičiūtė bei Asta Žukauskienė, Punsko muzikos mokyklos mokytojas A. Beinaris, vaikų mamytės ar giminaičiai, bet didžiausias „Dainorėlių“ ramstis – Punsko ir Vidugirių mokyklų muzikos mokytoja Irena Kalinauskienė, kuri liaudies dainą pamilti paskatino ne tik visus savo vaikus (kurie, beje, ir tapo šio konkurso laureatais), bet ir minėtų dviejų mokyklų moksleivius. Labai ačiū Jums, mokytojai!

Ateinančiais metais rengsime XV – jubiliejinį – „Dainorėlių“, į kurį jau šiandien kviečiame visus mūsų krašto dainorėlius. Lai lietuviška daina skamba ne tik mūsų krašte, bet ir mūsų širdelėse.

„Dainorėlių“ rėmė Lenkijos Respublikos vidaus reikalų ir administracijos ministerija.

Virginijos Karčiauskienės nuotr.

„Puniukai“ koncertu sveikino tėvelius

ASTA PEČIULIENĖ

Pameni, tėve, mokinai:

– Pažvelk, vaikeli, į paukščius

Ir mokykis kaip jie giedoti tiktai savo

giesmę,

Ir mokykis kaip jie mylėti gimtą kraštą,

Kaip jie pakilt ir skrist, kur laisvos

mintys plazda.

Neatsiejama „Dainorėlio“ dalis yra Punsko lietuvių kultūros namų vaikų liaudies meno studijos „Puniukai“ (vad. A. Pečiulienė ir J. Zakaravičius) koncertas, skirtas Tėvelio dienai. Toks koncertas vyko jau dešimtą kartą.

Šiais mokslo metais ansamblį lankė keturios įvairaus amžiaus (nuo 4 iki 15 metų) šokėjų grupės bei vaikų kapela – 63 dalyviai. Patys žaviausi yra mažiausieji keturmečiai ir penkiamečiai vaikai. Jie sugebėjo išmokti nesudėtingus liaudies šokius, kaip antai „Upytėla teka“, „Trepšiukas“ ar „Duja“. Vyresnieji miške ieškojo „gintarinių riešutų“, vyresnėliai „plukdė žaselę per ežerėlį“, o patys

vyriausieji ir pempelę vaizdavo, ir virves pynė, kol galiausiai visi Tėčiui dovanų atvežė „saulę aukso ratuos“.

Tėveliams mes ne tik grojom, dainavom, šokom, bet taip pat eilėraštkus deklamavom. Koncerte

girdėjome du dailiojo žodžio konkurso laureatus – Gabiją Stoskeliūnaitę ir Eimantą Uzdilą iš Punsko mokyklos, kuriuos ruošė mokyt. Edita Balkevičienė.

Vyriausioji „Puniukų“ šokėjų grupė koncertui pasipuošė naujais tautiniais drabužiais, kuriuos padovanojo Punsko Dariaus ir Girėno pagrindinė mokykla ir gimnazija. Punsko lietuvių kultūros namams, šiais metais bešvenčiantiems 60-ąjį jubiliejų, tai neįkainojama dovana, o vaikams didžiulis stimulas šokti tautinius šokius dėvint puikiais rūbais.

„Puniukų“ kultūrinę veiklą 2016 m. remia Lenkijos Respublikos vidaus reikalų ir administracijos ministerija.

Motinos dienos koncertas Seinuose

SIMONA ZUBAVIČIŪTĖ

Gegužės 25 d. Seinų „Lietuvių namuose“ vyko Motinos dienos koncertas, kurį surengė Seinų lietuvių „Žiburio“ mokyklos mokiniai. Tradiciškai susiklostė, kad Punske Motinos dienos koncertas rengiamas gegužės pirmąjį savaitgalį, o Seinuose ši diena minima gegužės pabaigoje. Renginys prasidėjo 18.30 val. Scenoje pasirodė dauguma „Žiburio“ moksleivių. Jie dainavo, grojo įvairiais instrumentais, šoko. Taip pat pasirodė moterų vokalinis ansamblis „Intro“.

Mes, „Žiburio“ mokiniai, kiekvienais metais rengiame

Virginijos Jančiulytės nuotr.

Silvijos Liaukėvičiūtės nuotr.

Motinos dienos koncertą. Kiekvienąkart besiruošdami renginiui stengiamės įdėti kuo daugiau širdies, kad padėkotume mamoms už meilę ir džiaugsmą būti kartu. Meilė motinai – tai lyg oras kasdieninis. Dažnai pamirštame ją išsakyti. Motinos diena yra proga tokiu būdu kaip minėtas koncertas parodyti mamoms, kokios jos mums svarbios ir brangios, kaip mes jas mylime.

Koncerto pabaigoje įteikėme gėlių mokytojams, mokiusiems mus dainuoti, šokti, groti – Juozui Pileckui, Alinai Dzimidai, Vytautui Gavučiu. Esame labai dėkingi visiems mokytojams, padėjusiems paruošti šį koncertą. Tikimės, kad žiūrovams, ypač mūsų mamoms, jis patiko.

Įšventintas naujas lietuvis kunigas

EUGENIJA PAKUTKIENĖ

Po Kauno arkivyskupo Sigito Tamkevičiaus Sutvirtinimo sakramento Seinų, Smalėnų ir Punsko parapijų jaunuoliams teikimo mus pasiekė dar viena gera naujiena – įšventintas naujas lietuvis kunigas.

2016 m. gegužės 21 d., šeštadienį, Elko katedroje tarp kitų įšventintas į kunigus ir Adomas Adukauskas, gimęs, augęs ir mokėsis Seinuose. Adomo tėvai lietuviai – Onutė (Akulionytė) ir Antanas Adukauskai. Jie dalyvavo saviveikloje: dainavo, giedojo, vaidino.

Šventimų diena kiekvienam kunigui ypatinga, kadangi ji vienintelė. Juk kunigu tampama vieną kartą ir visam gyvenimui. Šį neeilinį įvykį papildė ir puošni šventimų liturgija,

kuriai vadovauja vyskupas.

Sekmadienį naujas kunigas atnašavo pirmąsias šv. Mišias savo parapijos bažnyčioje. Po primicijų palaimino kitus kunigus, vienuoles, savo tėvus, sesę Ievą, tetas, senelius, krikštatėvius ir Mišiose dalyvavusius tikinčiuosius. Ne vienas sakęs, kad juto naujo kunigo laiminančių delnų sklaidžiamą energiją.

Tai didelė šventė ne tik naujam kunigui bei jo artimiesiems, bet ir visai Seinų parapijai, iš kurios jis kilęs, taip pat vyskupijai, kurioje darbuosis, galiausiai, žinoma, ir visai Bažnyčiai.

Sveikiname Adomą, tapusį kunigu, ir linkime sėkmės ir džiaugsmo tarnystėje!

Eugenija Pakutkienė: Ar vaikas būdamas tarnavai per Mišias klapčiuku? Kas paragino rinktis kunigybę?

Kun. Adomas Adukauskas: Man pačiam rūpėjo. Per Mišias bažnyčioje tarnavau nuo 9 metų. Patiko Pirmoji komunija, paskui Sutvirtinimo sakramentas jaunystėje. Tuomet pasirinkau šv. Kristupo, vairuotojų globėjo, vardą. Patikdavo ir skaityti skaitinius bei giedoti psalmes.

E. P.: Kur dirbsi? Į kur vyskupas paskyrė vikaru?

Kun. A. A.: Esu Raigarde. Nuo kito mėnesio vyskupas skyrė mane vikaru į Pišo miestą. Vėliau tarnausiu vienoje iš Suvalkų parapijų.

E. P.: Ar norėtum sugrįžti į Seinus ir tarnauti žmonėms mūsų miesto bažnyčioje? Ne sykį gražiai patarnavai su kitais kunigais dar būdamas klierikas, pvz., per atlaidus Seinuose ir Žagariuose.

Kun. A. A.: Namai visada traukia. Įdomu ir kitur pasisemti patirties, bet namai svarbiausi. Čia ir tėvai, ir giminės, ir daug pažįstamų. Visada gera sugrįžti namo. Bučiau laimingas, jei vyskupas kada skirtų į Seinų parapiją, nors Suvalkai irgi netoli namų.

Kunigas Adomas Adukauskas

Kunigo Adomo Adukausko primicijos

E. P.: Bendraklasiai sako, kad gerai mokeisi, mėgai sportą, motociklą, rimtas vaikinukas buvai. Tavo tėvai mėgo rankdarbius, gražiai vaidino, dainavo ir giedojo. Mama tebegieda bažnytiniame chore. Kada ir kur gimei, kur mokeisi, kokius dalykus labiausiai mėgai?

Kun. A. A.: Gimiau 1985 m. kovo 11 d. Seinuose. Labiausiai mėgau dailę. Mano tėvams taip pat patinka rankų darbai. Mama yra siuvėja, o tėtis – geras meistras. Pas mus visi dalyvauja piligriminėse kelionėse, lanko mišias, daug meldžiasi.

Seinuose baigiau technikumą. Išlaikęs abiturus egzaminus, stojau į politechniką ir studijavau trejus metus. Paskui penkerius metus dirbau valdiškuose darbuose. Patiko bendrauti su žmonėmis, bet vis kirbėjo mintis: „Gal pasirinkti kunigystę?“ Vėliau sėkmingai 6 metus Elke studijavau teologiją. Mokslą pavyko baigti gerais rezultatais, įgyjant magistro laipsnį,

ir buvau išventintas.

E. P.: Kaip atrodo priesaika?

Kun. A. A.: Šventimų išvakarėse būsimieji kunigai Dievo akivaizdoje išpažįsta tikėjimą, kurio patys laikysis ir kurio kitus mokys. Duodama ir celibato priesaika – pasižadama susilaikyti nuo vedybinio gyvenimo ir atsiduoti Dievo globai vardan Dangaus Karalystės. Todėl tokie gražūs dalykai kaip meilė, malda, laikas, dėmesys, rūpinimasis, energija kunigo gyvenime yra skiriami Dievo tautai, už kurią kunigas kiekvieną dieną kelis kartus meldžiasi ypatinga malda iš brevijoriaus.

E. P.: Kuo reikšmingos primicijos?

Kun. A. A.: Kunigystės sakramentą man teikė pats Kristus per Elko vyskupo Jerzy Mazuro rankų uždėjimą ir maldą. Primicijos kiekvienam kunigui ypač brangios, svarbu jas atsiminti,

jose labai daug jaudulio, tai – nepamirštamas jausmas. Prieš išvykstant į šias Mišias namuose mane palaimino tėvai ir krikštatėviai (Jolanta ir Stasys). Aukojau pirmąsias šv. Mišias taip, lyg jos būtų pirmos, paskutinės ir vienintelės. Jos buvo man ypatingai šventos. Po išventinimo jau galiu teikti kitiems šventuosius sakramentus.

Kunigas – tai irgi paprastas žmogus, kuris tarnauja Dievui ir Bažnyčiai. Juo gali būti kiekvienas, kas tik turi pašaukimą arba didelį norą būti kunigu. Juo ne gimstama, o galima išsimokyti ir tapti.

Paprastai pirmosios šv. Mišios yra aukojamos ten, iš kur kunigas kilęs, kur užaugo. Mano 2016 m. gegužės 22 d. 11 val. atnašautose pirmosiose šv. Mišiose dalyvavo parapi-

jos kunigai, tikintieji, visi draugai ir artimieji. Džiaugiuosi ir dėkoju gausiai susirinkusiems ne vien giminėms, bet ir pažįstamiems. Man buvo didelė garbė pirmą sykį juos palaiminti. Ačiū jiems už linkėjimus.

Esu labai dėkingas visiems, kurie padėjo tą šventę surengti ir kurie joje dalyvavo. Niekada nepamiršiu šios brangios mano širdžiai dienos. Mane lydėjo iš Elko bazilikos iki Seinų šventovės, kitą dieną gausiai rinkosi ir lydėjo iš namų iki Seinų bažnyčios laiptų. Buvau labai pagerbtas. Tai įpareigoja ir teikia vilties gerai tarnystei Dievui ir žmonėms.

E. P.: Dėkoju už pokalbį.

Kunigystė - tai ne tik darbas ir pareiga, bet visų pirma tarnystė Dievui ir žmonėms. Kartais sekinanti, bet ypač prasminga. Linkime ištvermės, Kunige! Telydi Tave Dievo palaima pasirinktame kelyje!

1812 metai Seinų apylinkėje

VIRGINIJUS OŽELIS

Armanas Augustinas Lui de Kolenkuras 1807–1810 m. buvo Prancūzijos pasiuntinys Rusijoje. Jis stengėsi įtikinti Napoleoną atsisakyti planų kariauti su Rusija, bet imperatorius savo patarėjo nepaklausė. 1812 m. Kolenkuras vėl buvo Rusijoje jau nebe kaip ambasadorius, bet vienas iš Didžiosios armijos generolų. 1815–1827 m., gyvendamas Paryžiuje, jis parašė atsiminimus. Kai kurie jo 1812 m. karo įvykių aprašymai stebėtinai sutampa su B. Butkevičiaus memuarais. B. Butkevičius, rašęs praėjus 50 metų po minimų įvykių, negalėjo naudotis Kolenkuro atsiminimais, nes jie buvo publikuoti tik 1933 m., praėjus daugiau nei 100 metų po autoriaus mirties.

Labai įdomūs Kolenkuro pokalbių su Napoleonu aprašymai. Visą kelią nuo Smurgainių iki Paryžiaus 1812 m. gruodžio mėnesį jie važiavo

Vilnius. 1812-12-07

kartu vienose rogėse. Taigi laiko pokalbiams turėjo pakankamai. Kiekvieną kartą sustojus nakvynei arba pietums, Kolenkuras užrašydavo savo pokalbių su imperatoriumi turinį. Todėl jo memuarai neturėtų labai

prasilenkti su tikrove. Gana įdomūs Napoleono samprotavimai apie Lenkijos valstybės atkūrimą, kuriuos užrašė Kolenkuras, važiuodamas kažkur tarp Kalvarijos ir Augustavo.

„Imperatorius nepaliaudamas kartojo, kad Austrija tikrai neprieštaraus Lenkijos valstybės atkūrimui ir visai nesilaiko įsikibusi į Galicijos provinciją. Ji noriai apsikeistų Galiciją į Ilirijos žemes ir keletą valdų prie Ino upės. „Tai gali būti padaryta, kada tik tai aš panorėsiu“, – kartojo imperatorius. Tik tai norėjo pirmiausiai išsiaiškinti lietuvių nuotaikas ir suprasti, ar gali lenkai vėl tapti ir išlikti nepriklausoma nacija. Apie tai imperatorius dar žadėjo kalbėti po atvykimo į Varšuvą. „Aš norėčiau atkurti Lenkiją, – sakė imperatorius, – bet su renkamu karaliumi ta valstybė negalės egzistuoti. Esant paveldimam sostui, konkuruojančios

1812-12-11. Pakeliui...

Vilkaviškis. 1812-12-14

giminės vėl prives Lenkiją prie suirimo ir padalijimo. Lenkijai reikalingas svetimšalis valdovas, nes kuris nors iš vietinių sukeltų per daug aplinkinių pavydo. Čartoryskiai, Potockiai, Poniatovskiai ir daugelis kitų neturi jokio saiko savo siekiams ir pretenzijoms. Miuratas jiems tikty, tiktai jis per mažai galvoja. Žeromas (Napoleono brolis) garbėtroška ir daro tiktai kvailystes.“ Staiga imperatorius nutraukė savo monologą ir tiesiai paklausė: „Ką gi man paskirti Lenkijos karaliumi?“ Aš atsakiau, kad ligi šiol nesu paskyręs nei vieno karaliaus, todėl šiuo klausimu nieko negaliu pasakyti. Imperatorius nusijuokė ir pasakė, kad šiuo atveju priimti sprendimą ypač sunku. Pasakiau, kad Lenkijos soste kas nors iš Bonapartų dinastijos sukeltų tik daugiau sąmyšio ir nepasitenkinimo visoje Europoje ir taikai nepasitarnautų.“

Dar norėčiau papildyti pasakojimą apie Seinuose apsilankiusį Varšuvos kunigaikštystės 4 raitųjų šaulių pulką, jo vadą pulkininką Stanislovą Augustą Dulfusą ir

jo skrynias su grobiu iš Rusijos.

B. Butkevičiaus slaugytas pulkininko giminaitis taip ir nepasveiko. Mirė ir palaidotas Seinuose. Pats pulkininkas Dulfusas, nors ir sužeistas mūšyje prie Berezinos upės 1812 m. lapkričio 28 d., gyveno iki 1847 m. ir mirė Varšuvoje, sulaukęs solidaus net ir mūsų laikams 85 metų amžiaus.

1815 m. po Vienos kongreso įjungus didžiąją Varšuvos kunigaikštystės dalį kaip autonominę Lenkijos karalystę į Rusijos imperijos sudėtį, kariavę prieš Rusiją jos gyventojai buvo amnestuoti. Jie galėjo užimti pareigas naujos „Kongresinės karalystės“ administracijoje. 1816 m. gruodžio 13 d. pulkininkas Dulfusas buvo paskirtas naujai suformuoto autonominės Lenkijos karalystės žandarmerijos korpuso viršininku. Šį postą Dulfusas gavo kavalerijos generolo Aleksandro Rožnieckio protekcijos dėka. Ne už dyką. Vikipedijoje rašoma, kad už protekciją buvo atsidėkota nelabai kuklia 2000 auksinių dukatų suma. XIX amžiaus pirmojoje pusėje tiek galėjo kainuoti vidutinio dydžio dvaras.

Pagal to meto standartus 1 dukatas svėrė 3,5 gramo ir buvo 986* prabos grynumo aukso moneta. Tai 7 kilogramai beveik gryno aukso. Kas galėtų paneigti, kad B. Butkevičiaus matytos pulkininko skrynios tam neturėjo jokios įtakos. Legendos, kad tų skrynių turinys paskandintas Seinų ežere, paslėptas Augustavo miškuose arba nusavintas kazokų, turbūt neturi pagrindo.

Kazokų antpuolis

LIETUVOS RESPUBLIKOS AMBASADA
LENKIJOS RESPUBLIKOJE

nuoširdžiai sveikina

**PUNSKO LIETUVIŲ KULTŪROS NAMUS,
ŠVENČIANČIUS 60-AJĄ JUBILIEJŲ.**

Punsko lietuvių kultūros namai – tai lietuviško žodžio,
dainos, šokio, dramos, tai lietuviškos dvasios užuovėja
jau kelioms mūsų tautiečių kartoms.
Linkime ir toliau gairinti bei puoselėti lietuvių kultūrą.

LIETUVOS RESPUBLIKOS AMBASADA
LENKIJOS RESPUBLIKOJE

nuoširdžiai sveikina

**PUNSKO KOVO 11-OSIOS LIETUVIŲ LICĖJŲ IR
VISĄ JO BENDRUOMENĘ SU ITIN IŠKILIA ŠVENTE –
60-UOJU LICĖJAUS ĮKŪRIMO JUBILIEJUMI.**

Tikime, kad Punsko licėjus – svarbi lietuviybės saugojimo ir
puoselėjimo grandis šiame krašte – ir toliau sėkmingai atliks
jaunosios lietuvių kartos švietimo ir ugdymo misiją.

*Didžiausią reikšmę gyvenime turi tai, ką padarote dėl kitų.
(Sėkmės mokytojas Zigas Ziglaras)*

ŠIRDINGAI DĖKOJAME GERB. PETRUI ČERNELIUI,

įmonės „Importex“ savininkui, už asmeninį indėlį ir paramą
Vidugirių mokyklos šimtmečio jubiliejaus proga.
Nuoširdžiai ačiū už lėšas mokyklos laiptų remontui.

Vidugirių pagrindinės mokyklos bendruomenė

UAB „SŪSMEDA“

Pjauname statybinę medieną
pagal užsakovo pateiktus matmenis.

Pristatome į vietą.
Geros kainos.

Sūsniškų kaimas,
Kalvarijos savivaldybė
Tel. +37068261505

**PARDUODAME
AKMENS ANGLIŲ
patraukliomis kainomis.**

Perkant daugiau kaip 4 tonas
tonos kaina 550 zl.

Juozas Zubavičius, Seinai,
Konarskio g. 4
Tel. 606 459 579,
87 5173 137

**UAB SANTAKOS
KALVIAI**

Metalo tekinimas,
frezavimas, virinimas,
litavimas, žemės ūkio
technikos remontas,
prikabų gaminimas,
kalvystės darbai.
Dirbame visą savaitę.

Santakos kaimas, Kalvarijos
savivaldybė,
tel. +37061823333,
+37061463333

*Kiek daug žiedų pražydo ir nurvyto,
Kiek daug šviesių pavasarių sutikot Jūs,
O Jūs vis einat vienas šalia kito
Per įvairius gyvenimo kelius.
O kiek kelių, kelelių pražygiuota,
Juk 60 metų Jūs kartu!*

*Visas dienas užmirškit debesuotas,
Širdy tebus vien gera ir džiugu.
Ir leiskit mums pakelt šampano taurę,
Naujai uždegti židinių šeimos.
Laimingai tęskite pradėtą kelią
Ir nenukrypkite nuo jo.*

Gegužės 10 d. sukako
Julės ir Jono Marcinkevičių iš Klevų kaimo
bendro gyvenimo 60-metis. Su garbingu deimantiniu jubiliejumi sveikina

*Dukra Onutė ir sūnus Vitas su šeima bei anūkai: Romas, Vida, Violeta, Dalė, Jolė su šeimomis ir
Viktoras, Aldutė, Vitas, Renata, Edita bei proanūkės Erika, Lucija, Amelija ir Lidija*

IŠSKIRTINĖ KŪRYBINĖ MENINĖ STOVYKLA!

Kada: 2016 m. liepos 11–21 dienomis
Kur: Rumšiškėse, Lietuvos liaudies buities muziejuje

Apie stovyklą: Gyvensime puikiam suomiškame viešbutyje su visais patogumais, pačiame muziejaus centre. Valgysime autentiškoje lietuviškoje muziejaus karčiamoje. Dieną ir naktį mus saugos apsauga, rūpinsis jauni kūrybingi vadovai.

Stovyklos programa: Stovyklos programa patraukliausia nuo 14 metų ir vyresniems jaunuoliams. Starysime folkmiuziklą, pagrįstą šiuolaikiškai, jaunimui patraukliai aranžuotų lietuvių liaudies dainų temomis, kartu kursime scenarijų, dekoracijas, rūbus, mokysimės dainuoti, šokti, vaidinti. Mums padės scenos profesionalai Sakalas Uždavinys (režisūra, vaidyba), Deivudas Staponkus (vokalo pagrindai), Veronika Povilionienė (folkloras), hiphopo pasaulio čempiono Dainiaus Žebrausko (Skruzdėliuko) komanda. Žinia instrumentalistams – grosime gyvai kartu su fonograma, atsivežkite instrumentus.

Repetuosime legendiniame muziejaus Klojimo teatre. Liepos 21 dieną pakviesime tėvus, draugus, svečius ir vietos bendruomenę į išpūdingą premjerą su garso, šviesos, dūmų ir kita šiuolaikine technika. Premjerą filmuosime – prisiminimui ir pasigyrimui gausite savo pasirodymo vaizdo įrašą.

Jus vertinsime ir to nusipelnčius siūlysime į kitus Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo 100-mečio renginius, kurie prasidės jau šios vasaros pabaigoje susijungiant su išeivijos bendruomenėmis.

Stovyklos metu praleisime puikų laisvalaikį kartu. Jūsų laukia: žaidimai, vakaronės, maudynės, plaukiojimas laivu „Algirdas“ Kauno mariose, ekskursijos ir kt.

Vietų skaičius: 16. Dalyvaus moksleiviai iš įvairių pasaulio šalių.

Kaina: NEMOKAMA – stovykla, maitinimas, mokytojai, ekskursijos ir kt. (bus papildomas minimalus mokestis už elektrą, vandenį, apsaugą – apie 30 eurų).

Registracija: su mokytojo ar meno vadovo rekomendacija iki liepos 1 dienos adresu semstovykla@gmail.com.

Daugiau informacijos – Gediminas Zujus, tel. +37069848369.

Lietuvos žiniasklaida

2016 05 23 – 06 07

Jau žiniasklaidoje įprastomis tapusias temas – buvusio liberalų vadovo Eligijaus Masiulio areštas, artėjantys rinkimai – šįkart „nunešė“ komerciniai reikalai: Lietuvoje atidaryta penkiolika visame pasaulyje žinomo prekybos tinklo „Lidl“ parduotuvių.

„Lidl“ tema lietuviškoje žiniasklaidoje nuolat buvo gyva nuo tol, kai tik paskelbta apie jos atėjimą. Nemažai Lietuvos pirkėjų iš anksto džiaugėsi, kad atsiradęs naujas konkurentas privers sumažinti kainas seniai šalyje įsitvirtinusių keturis didžiuosius pardavėjus: „Maximą“, „Iki“, „Rimi“ ir „Norfą“. Be abejo, lietuviai, ypač iš pietinių šalies rajonų, rėmėsi savo patirtimi Lenkijos „Lidl“ parduotuvėse, kur, jų manymu, beveik viskas pigiau nei Lietuvoje.

Lietuvos „Lidl“ iki paskutinės minutės neviešino, kada pradės veiklą, aptakiai kalbėta, kad „vasaros pradžioje“. Pagaliau prieš gerą mėnesį televizijose imta suklikti prekybos tinklo reklama su buvusiu garsiu krepšininku Arvydu Saboniu, o vėliau paskelbta atidarymo data – birželio 2 d.

Ši diena, panašu, ilgam įsimins daugeliui lietuvių. Sako, buvo net tokių, kurie iš vakaro pasistatė palapinę prie parduotuvės. Juk ten, viduje, laukė nemažai akcinių prekių, iš kurių daugeliui svarbiausi buvo nematytai pigūs bananai. O atidarymo dieną internete pasirodžiusios nuotraukos su dešimtis metrų nutįsusiomis pirkėjų, kurių negąsdino net beveik 30 laipsnių karštis, eilėmis stebino tik pirmąkart jas pamačius.

„Lietuva, birželio 2-oji. Šv. Lidl diena“. Taip savo komentarą apie naująsias parduotuves pavadino Liudas Dapkus portale lrytas.lt.

„Aptvarai, tvarkdariai, suplukę kūnai atokaitoje. Stichinė nelaimė? Deportacija? Tūkstantmečio atlaidai? Ne, tiesiog lietuvius dar kartą išdūrė žaisdami primityviausiais minios instinktais. Antrąją birželio dieną atidarė parduotuvių tinklą, ir nusidriekė eilės prie durų, tarsi nebūtų buvę tų 26 laisvos ekonomikos ir laisvo pasirinkimo metų. (...) Poliklinikų eilėse užgrūdinti pensininkai, liumpenproletarai, vikrios ir praktiškos supermamos – tai buvo kritinė masė, tačiau buvo ir daugybė jaunų, darbingo amžiaus žmonių. Kai kuriose įmonėse žmonės netgi sudarinėjo grafikus, kas eis pastovėti eilėje, kad visi patektų į parduotuvę per pietų pertrauką. (...) Man, kaip lietuviui, gėda matyti savo tautą, stovinčią su ištiesta ranka prie dempinguotų bananų, tarsi būtų 40 metų klaidžiojusi po dykumą ir badmiriavusi. Suprantu, kad žmonėms norisi pramogų ir tikėjimo, kad viskas bus gerai. Kad nuo šiol bus teisybės rūmai, kur prekės kainuos pigiau nei turguje. Ką ten turguje – pigiau nei ten, kur jos auginamos ir gaminamos. Nes mes juk čia vis dar tikime stebuklais.

(...) Minios instinktai ir veikimo principai – universalūs. Tik vienos tautos joms atsparesnės, o kitos atsiduoda nedvejodamos, nes kitaip nemoka. Negali. Nes tam dar neatėjo laikas ir ateis jis dar labai greitai. O kol kas gyvensite taip, kaip nusipelnėte gyventi. Ir toliau kartosite savo šventą maldelę „Jūs čia laukiat? Kas paskutinis?“. Nes kitos – per ilgos ir per sudėtingos.“

Nemažai buvo ir skaitytojų, kurie savo komentaruose smerkė „dėl bananų“ stovinčius ilgiausiose eilėse ir darančius gėdą Europos Sąjungos valstybei.

„Debilizmas, kai žmonės stovi nuo vakaro eilėse dėl kokių dizainerių skudurų... Bet kai išsivysčiusioje šalyje eilės prie maisto, tai labai liūdna. Tai parodo, kad euras buvo didelė klaida ir net Europos Sąjunga nedavė nieko gero eiliniam žmogui“, – lrytas.lt „Facebook“ paskyroje rašė Londone gyvenanti lietuvė. Moteris iš Šiaulių: „Kaip alkanoje Indijoje... gėda žiūrėti.“

Dalis skaitytojų dėl eilių kaltino valdžią. „Valdžiai reiktų atkreipti dėmesį. Žmonės utelę pasiryžę į Ameriką nuvyti dėl akcijų ir mažų kainų. Duokit žmonėms uždirbti normalias algas! Graudu žiūrėti“, – rašė viena skaitytoja. „Ot prie ko mūsų valdžia privėdė, kaip sovietiniais laikais prie dešros stovėdavo pusę dienos, dabar prie Lidl'ės“, – negailėjo pikty žodžių kita.

Tuo metu portalas delfi.lt pateikė vieno pirkėjo ir skaitytojo „Laišką tiems, kurie šaiposi iš eilėje prie „Lidl“ stovėjusių lietuvių“. Autorius rašė: „Turtingi žmonės – ne tie, kurie nieko neskaičiuoja, atvirškščiai, turtingi žmonės dažniausiai pakelia kiekvieną rastą centą. Linkiu daugiau tolerancijos ir sąmoningumo. Galime tik pasidžiaugti, kad bent kol kas atsidarė prekybos tinklas, siūlantis mažas kainas. Tai tiek labai trumpai, nes tiesiog piktna kai kurių žmonių požiūris ir komentarai apie „ubagus“, kurie eilėje stovėjo.“

LRT televizijos laidoje „Dėmesio centre“ ir ekspertai svarstė, kas nulėmė ilgiausias eiles prie „Lidl“. Jų nuomone, pagrindiniai dalykai buvo mažos produktų kainos, gyventojų smalsumas ir pasiteisinusi informacinės kampanijos strategija.

Vadybos konsultantas Justas Gavėnas teigė, kad „Lidl“ gana gerai

pasiruošę vykdydama informacinę kampaniją, kai vienu metu atidaryta penkiolika parduotuvių. „Jos metu susidarė informacinis vakuumas, kuris prasprogo būtent šiandien ir įtraukė visus tuos žmones, „duonos ir reginių“ stebėtojus patirti fiestą, kurią jie patyrė. Turime kalbėti apie masinę euforiją, ją matome ir tradicinėje prekyboje, kai būna didelės nuolaidų, išpardavimų akcijos (...). Tai yra didelis įvykis, tai didelis žaidėjas, pasaulinio lygio mažmeninių prekybos tinklų su dideliu asortimentu, atnaujintomis parduotuvėmis – reginys didžiulis, tuo pačiu, smalsumas nugali“, – svarstė ekspertas. Pasak jo, fenomenalu, jog „Lidl“ pavyko reklaminei kampanijai pritraukti Lietuvos krepšinio legendą A. Sabonį. „Galime kritikuoti, kiek norime, bet matome rezultatą, o rezultatas yra tas, kuris tenkina „Lidl Lietuvą“, – sakė jis.

„Kainos, aš manau, yra vienas iš pagrindinių variklių, nes Lietuvoje, kaip bebūtų, namų ūkiai išleidžia 20–30 % savo pajamų. Tai iš tiesų didelis rodiklis, kai Europos Sąjungos vidurkis yra apie 15 %“, – laidoje sakė „Swedbank“ Asmeninių finansų instituto vadovė Odeta Bložienė.

Kas be ko – rašiniai apie artėjančius rinkimus tik ir nusileido „Lidl“ atidarymui. „Pirmieji reitingai po kratų pas E. Masiulį – pokytis dramatiškas“. Taip pavadintame rašinyje portale delfi.lt skelbti gyventojų apklausos, atliktos po E. Masiulio su laikymo, rezultatai.

Piliečių buvo klausama, už kurią partiją balsuotų, jei rinkimai įvyktų artimiausią sekmadienį.

„Liberalų sąjūdžio rinkėjai į paskelbtus įtarimus reagavo žaibiškai, – rašė portalas. – Gegužės mėnesį partijos populiarumas krito iki 6,6 % žemumų, kai balandį už liberalus norėjo balsuoti 15,5 % respondentų. Taigi jei rinkimai vyktų dabar, partija vos peržengtų 5 % rinkimų kartelę. Potencialių rinkėjų neįtikino ir naujojo pirmininko, Vilniaus mero

Remigijaus Šimašiaus tikinimai, kad korupcijos skandalas su Liberalų sąjūdžiu nesusijęs.“

Tačiau jau ne pirmas mėnuo kyla vadinamo didžiausiu Lietuvos žemvaldžiu Ramūno Karbauskio vadovaujamo Lietuvos valstiečių ir žaliųjų sąjungos (LVŽS) populiarumas. „Jei anksčiau antrąją vietą reitingų lentelėje užimdavo Liberalų sąjūdis, tai dabar situacija pakito iš esmės. Dabar antrąją vietą džiaugiasi Ramūno Karbauskio Lietuvos valstiečių ir žaliųjų sąjunga. Šios partijos reitingai nuosekliai kyla ir gegužės mėnesį už ją būtų balsavę 11,5 % respondentų. Turint omenyje, kad sausio mėnesį valstiečių ir žaliųjų populiarumas siekė 6,8 %, tai didelis žingsnis pirmyn“, – pastebėjo delfi.lt.

R. Karbauskio ir jo „valstiečių“ sėkmę minėtame portale Indrė Makaraitytė siejo su stora pinigine ir pigiai nuperkamais rinkėjais. Straipsnyje „Pirko Uspaskichas, Guoga, dabar – Karbauskis. Kaina kokio?“ autorė rašė: „LVŽS populiarumo augimą „sustiprina R. Karbauskio sėkmingi darbai tėvonijoje. Tas pasitikėjimas yra paremtas realiais darbais“. (...) Kas buvo LVŽS su R. Karbauskiu prieš pusę metų? Jei ne S. Skvernelis, apie R. Karbauskį būtume šnekėję lygiai taip pat ir tiek pat, kiek lig šiol. Ir kas, po galais, yra tie geri R. Karbauskio darbai, S. Skvernelio populiarumo iškelti į nacionalinį lygmenį ir kalami į lietuvių sąmonę kaip koks kalafioras prekybininkų kare dėl kainų?

R. Karbauskis – geras vyras, daro geras darbus. Kad visi taip. Kas toks? R. Karbauskis? Taip taip, tas pats, iš „Naisių vasaros“. Nes yra toks Naisių kaimas. Sutvarkyta infrastruktūra. Išgrįsti takeliai ir keleliai. Žydi gėlės. Žmonės atsidžiaugt negali. Vasaros festivaliai be alkoholio. Bardų koncertai. Nemokami. Kad visi žmonės pasikultūrintų. Juk šiaip žmogus gi negalėtų sau leisti. (...) Galbūt visai atmesti varianto, jog R. Karbauskis filantropija užsiima vedinas geros širdies, siekio

susitvarkyti savo aplinką ir sukurti ją malonią gyventi žmonėms, negalima. Gal tikrai jis kūrė Naisius kaip savo vaikystės svajonių kaimą. Deja, bet tokių kaip jis Lietuvoje tikrai ne vienas. Ir žmonių pirkimo „gerais darbais“ tradicija tiesiog klesti. Ji niekam akių nebebedo. Net ir ekspertams.“

Ne pats maloniausias įvykis prieš artėjančius parlamento rinkimus ir Tėvynės sąjungai–Lietuvos krikščionims demokratams (TS-LKD). Mat viena iš seniausių jų narių Vida Marija Čigriejienė viešai paskelbė paliekanti konservatorių partiją. Ji parašė atvirą laišką, kurį perteikė delfi.lt. Autorė teigė: „Esu įskaudinta, kad po neeilinės Seimo sesijos pabaigos Lietuvos valstybės himną giedantys Seimo nariai, ir aš tame tarpe, amžinai aktyvios partinės kritikės Rasos Juknevičienės su jai būdingu komjaunuolišku sarkazmu buvo apkaltinti dalyvavimu patyčiose prieš Lietuvos valstybės himną. (...) Iš partijos už Lietuvos valstybės himno giedojimą manęs išmesti nediršo – apsiribojo konstatavimu, kad sukėliau neigiamą rezonansą visuomenėje, darau žalą TS-LKD reputacijai. Tačiau už tai, kad balsavau už valstybės biudžeto projektą, jau minėta didžioji partinė kritikė net socialiniuose tinkluose paskelbė mane „žaliu žmogeliuku“, o TS-LKD Priežiūros komitetas man pareiškė įspėjimą, kaip gūdziais sovietiniais laikais. Uolių partinių kritikų buvau tuoj pat „priskirta“ socialdemokratų partijai, o prižiūrėtojai išrašė verdiktą – „akivaizdžiai pakenkiau TS-LKD reputacijai ir šurkščiai ją diskreditavau“. (...) Apmaudu, kai mane moralizuoja veikėjai, klusniai tarnavę sovietinei sistemai, o dabar apsimitantys kovotojais. Vertybių neišpažįstantys žmonės savo bejėgiškumą mėgina atsverti piktais pareiškimais. Man vertybės – pagarba žmogui, nesavanaudiškas darbas Lietuvai, ištikimybė garbės principams – nepakeičiamos, todėl jų laikydamasi nematau galimybių likti TS-LKD partijos nare.“